

கந்திமம் கந்தி
காலைத்தொண்டி

க. அலைத்தொண்டி

தமிழீழம் தந்த தாமோதரனார்

முனைவர் கு. அரசேந்திரன்

தமிழ்த்துறை

சென்னைக் கிறித்தவக் கல்லூரி

தாம்பரம்; சென்னை-59

வெளியீடு:

காவிரி நூலகம்

சென்னை 600 064

தமிழீழம் தந்த தாமோதரனார்

- © : முனைவர் கு. அரசேந்திரன்
- முதற் பதிப்பு : 2000, சனவரி
- பக்கங்கள் : 56
- விலை : உருபா 16
- நூல் அச்சு : மாணவர் மறுதோன்றி அச்சகம்
தியாகராய நகர், சென்னை-17
4343862/4346580
- ஓவியம் : மருது
- வெளியீடு : காவிரி நூலகம்
ஈழத்தமிழகம்
19, பெருஞ்சித்திரனார் தெரு
சிட்லபாக்கம், சென்னை-64

நூன்முகம்

தமிழீழம் தந்த தாமோதரனார் - அளவில்சிறிய நூல். நான்கு ஆண்டுகட்கு முன் பெரியார் திடலில் பெரியார் நூலக வாசகர் வட்டத்தில் சி.வை.தாமோதரனார் பற்றிப் பேசினேன். சென்னைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழிலக்கியத் துறையில் இன்றைய துணைவேந்தர் பெருந்தகை முனைவர் பொற்கோ அவர்கள் தலைமையில் மீண்டும் ஒருமுறை ஆய்வு மாணவர்களிடம் யானறிந்தவாறு தாமோதரரை அறிமுகம் செய்து உரையாற்றினேன்.

1996 ஆனித்திங்களில் வெளிவந்த செந்தமிழ்ச் செல்வி சிலம்பு 70 பரல் 11 இல் தொடங்கிப் புரட்டாசியில் வெளிவந்த சிலம்பு 71 பரல் 2 முடியவுள்ள நான்கு இதழ்களில் எழுத்து வடிவில் சி.வை.தாமோதரனார் பற்றிய என் கட்டுரைகள் வெளிவந்தன. மனோன்மனீயம் சுந்தரனார் பல்கலைக்கழகத் துணைவேந்தர் அறிஞர் முனைவர் க.ப. அறவாணன் அவர்கள் செல்வியில் வெளிவந்த தாமோதரர் கட்டுரைகளைப் படித்துக் கருத்துரைத்தார்கள். சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழக மேலாளர் திரு.முத்துக்குமாரசாமி அவர்களிடம் துணைவேந்தர் அறவாணன் தன் மகிழ்ச்சியை வெளிப்படுத்தினார். என்னைச் சந்தித்தபோது பாராட்டினார்.

செல்வியில் கட்டுரை முழுதும் வெளிவந்தபின் என் மாமா திரு.மா.க. ஈழவேந்தன் அதனைச் சிறு நூலாக வெளியிட வேண்டும் என்று என்னிடம் சொல்லிக்கொண்டே இருந்தார்கள். எனக்கோ அது அவ்வளவு பெரிய தேவையாகப் படவில்லை. நூல் அளவில் மிகச் சிறிதாக இருக்கும் என்பதும் நான் மனங்கொள்ளாமைக்குரிய காரணங்களில் ஒன்று. ஆனால் ஈழவேந்தன் மாமா என்னை விட்டாரில்லை. செல்வியில் வெளிவந்த கட்டுரைகளை அப்படியே படி

செய்து (Xerox) தமிழ்நாட்டில் செல்லுமிடங்கள் எங்கும் நூற்றுக்கும் மேலான தமிழன்பர்களிடம் கொடுத்து வந்தார்கள். இந்த நிலையில் தாமோதரர் பற்றிய கட்டுரைகளை நூலாக்க நானும் விரும்பினேன்.

தமிழ்த்தூண் தாமோதரனார் என்னும் பெயரில் செல்வியில் வெளிவந்த கட்டுரைத் தலைப்பே மேற்படித் தலைப்பு மாற்றம் பெற்று நூலாகியுள்ளது. செல்வியின் கட்டுரைகள் இங்கு அப்படியே நூலாக்கம் பெற்றுள்ளன. ஆயினும் மிகச்சிறு மாற்றங்களுடன் மேலும் சில செய்திகளைச் சேர்த்து இந்நூலை அமைத்துள்ளேன்.

தாமோதரர் பற்றிப் படித்தபோது அவர் பிறந்த யாழ்ப்பாணச் சிறுப்பிட்டிமண்ணைக் காணவும் கண்டு வணங்கவும் நான் ஆசைப்பட்டிருக்கிறேன். தமிழீழ விடுதலைப் போரில் விடுதலை வித்துக்களாகப் புதைக்கப் பட்டிருக்கும் மாவீரர்களின் வீரத்திருமண பகுதிகளையெல்லாம் என்று காண்போம்; கண்டு அடி தொழுவோம் என்று எப்படிக்காத்துக்கொண்டிருக்கிறேனோ அப்படியே தாமோதரர் பிறந்த சிறுப்பிட்டி மண்ணைக் காணவும் காத்துக்கொண்டுள்ளேன்.

இந்தச் சிறுநூலைக் கற்கின்ற தமிழ் நெஞ்சங்கட்கும் தாமோதரர் பற்றிய என் உணர்வு தோன்றும் என்பது என் நம்பிக்கை.

என்னைக் கருத்தால் புரக்கும் உணர்ச்சிப்பாவலர் காசிஆனந்தன், அட்டை ஓவியம் வரைந்து தந்த அருங்கலைஞர் மருது ஆகியோருக்கு நன்றி.

25.1.2000

(மொழிப்போர் ஈகிகளின் வீரவணக்க நான்)

கு. அரசேந்திரன்

படையல்

சமற்கிருதப் பூதத்தைத் தமிழர் நாடுகளில்
சுவப்பெட்டியில் வைத்து
ஆணியறைந்து அடக்கஞ் செய்த
தனித்தமிழ் இயக்கத் தந்தை
மறைமலை அடிகளாரின்
மனாடிகட்கு.

UNIVERSITY OF MADRAS

THE UNIVERSITY OF MADRAS
SCHOOL OF DISTANCE EDUCATION
B.A. POLITICAL SCIENCE
SEMESTER I
PAPER - I
INDIAN POLITICAL SYSTEM
1999

தமிழீழம் தந்த தாமோதரனார்

அறிமுகம்

சி.வை. தாமோதரனார் என்று தமிழுலகில் நிலைபெற்ற நீடுபுகழ் நாயகர் இன்றைக்கு 168 ஆண்டுகட்கு முன் (12.9.1832 இல்) பிறந்தவர். 100 ஆண்டுகட்கு முன் (31.12.1900) மறைந்தவர் 68 ஆண்டுகள் பூதவுடல் தாங்கி வாழ்ந்தவர். தமிழுக்கு இப்பெருமகனார் ஆற்றிய தொண்டின் அளவை நினைக்கின் அவர் பத்தோடு ஒருவர் என்ற வகையில் மதிக்கத் தக்கவர் அல்லர் என்பது விளங்கும். நம் தமிழுலகில் பெருமதிப்புடன் எவரொருவர் பாராட்டப்படவில்லையோ எவரொருவர் தமிழ் மக்களால் நன்றியுடன் நினைக்கப் படவில்லையோ அவரே உண்மையான தமிழ்த் தொண்டராக இருப்பார் என்று நாம் கருதிக் கொள்ளலாம். அன்ன வகையில் நம் தாமோதரர் பெருமதிப்புப் பெறா ஒருவராகவே இன்றும் தமிழுலகில் இருந்து வருகின்றார்.

பொதுவாக ஒருவர் இறந்து போனால் அவ்வேளையில் அவரைப் பலரும் உண்மைக்கு மேல் ஒருபடி கூட்டிப் புகழ்வர். சில வேளைகளில் அப்புகழரை முழு உண்மையாகவும் இருந்து விடுவதுண்டு. அப்படியாக நம் தாமோதரர் மறைந்த ஞான்று அவர் அருமையறிந்து பரிதிமாற் கலைஞர் பாடிய பாடல் இருந்தது.

காமோதி வண்டுதேன் கடிமலர் கூட்டுதல்போல்
நாமோது செந்தமிழில் நன்னூல் பதிப்பித்த
தாமோ தரம்பிள்ளைச் சால்பெடுத்துச் சாற்றவெவர்
தாமோ தரமுடை யார்

என்பது அப்பாடல். தாமோதரர் சால்பெடுத்துச் சாற்றல் உண்மையில் எவர்க்கும் எளிதன்று.

தாமோதரரின் முழு வாழ்வையும் மனங்கொண்டு உள்ளடக்கிப் பார்த்த நிலையில் அவரை மூன்று வகைகளில் சொல்லலாம் எனக் கருதுகின்றேன். அவை:

1. தமிழ்ப்பதிப்பின் தலைமகன்
2. பதிப்புச் செம்மல் உ.வே.சா. அவர்களின் வழிகாட்டி
3. தமிழ் மானம் கனன்ற தனிப்பேர் அரிமா

என்பன.

தமிழீழம் தந்த தாமோதரனார் என்னும் இக்குறுநூல் இம் முத்தலைப்பை ஒட்டியே அமைக்கப்பெற்றுள்ளது.

1. தமிழ்ப்பதப்பீர் தலைமைகள்

ஆங்கிலேயர் வருகையாலும் ஐரோப்பிய கிறித்தவப் பாதிரிமார்கள் முயற்சியாலும் நூல்கள் அச்சு ஊர்தியேறி உலா வந்தன. தமிழ் நூல் ஒன்றுதான் முதன் முதலாக இந்திய மொழிகளிலேயே அச்சேறிற்று என்பது வரலாறு. அந்நூல் 1557இல் கொல்லத்தில் அச்சடிக்கப்பட்டது. அந்நூலின் பெயர் தம்பிரான் வணக்கம். (Doctrina Christam) என்பது. இது பதினாறு பக்கங்கள் மட்டும் கொண்ட சமய வினாவிடை அமைப்புடையது. போர்ச்சுகீசிய மொழியிலிருந்த இந்நூற்செய்தியைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்தவர் ஹென்றி குவில் என்னும் பாதிரியாராவார். தமிழ் நூல்களை அச்சு வயப்படுத்தும் பணியில் முன் நின்ற வரலாற்றுப் பெருமகனாராக ஆறுமுக நாவலர் அவர்களே நமக்குத் தெரிகின்றார். கிறித்தவச் சமயத்தைப் பரப்ப கிறித்தவக் குருமார்கள் கையாண்ட அச்சு முயற்சியே ஆறுமுக நாவலர் அவர்கட்குச் சைவம் பரப்ப வழிகாட்டியாய் இருந்தது. இன்றைய உலகம் உற்று நோக்கும் தமிழீழத்தின் யாழ்ப்பாணத்தில் பிறந்த ஆறுமுக நாவலர் அவர்களை ஒட்டியே நம் நூலாசிரியர் தாமோதரர் வாழ்வும் பல்வேறு ஒற்றுமைகளுடன் தொடர்ந்தது.

தாமோதரர் கல்வியும் பணியும்

யாழ்ப்பாணத்தில் உள்ள சிறுப்பிட்டி என்னும் சிற்றூரில் 12.9.1932ஆம் நாளில் வைரவநாதர் - பெருந்தேவி ஆகியோர்க்கு மகனாய்ப் பிறந்தார் தாமோதரர். இவருடன் உடன் பிறந்தோர் எழுவர். இவருள் மூத்தவர் நம் சி.வை.தா. சி.வை.தாவின் தந்தையார் ஓர் ஆசிரியர். ஆதலால் தொடக்கக் கல்வியும் அறநூல்கள், நிகண்டு நூல்கள் போன்றனவும் தந்தை வழியே இவருக்குக் கிடைத்தன. மேனிலைக் கல்வியைத் தந்தவர் சுன்னாகம் முத்துக்குமர நாவலர்.

தமிழ்க் கல்வியில் வேரூன்றிய தாமோதரர் 12 ஆம் அகவையின் 1844 தொடக்கம் 1852 முடிய எட்டாண்டுகள் தெல்லிப்பழை மிசன் பாடசாலை, வட்டுக்கோட்டைக் கல்வி நிலையம், யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கல்லூரி ஆகியவற்றில் ஆங்கிலக் கல்வி கற்றார்.

1852 இல் கல்வி முடித்த கையோடு 20 ஆம் அகவையில் கோப்பாய் ஆசிரியப் பயிற்சிக் கல்லூரியில் தாமோதரர் ஆசிரியரானார். 1856இல் ஆறுமுக நாவலரின் ஆங்கில ஆசிரியரும் கிறித்தவ மறைநூல் விவிலியத்தை ஆறுமுக நாவலர் கொண்டு தமிழில் மொழி பெயர்ப்புச் செய்துவித்து வெளியிட்டவரும் ஆகிய பெர்சிவல் பாதிரியார் சென்னையில் தொடங்கிய தினவர்த்தமானிக்கு ஆசிரியர் பொறுப்பேற்றார்.

சென்னை வாழ்வில் 1856இல் புகுந்த தாமோதரர் 1857இல் சென்னை மாநிலக் கல்லூரியின் தமிழாசிரியப் பொறுப்பேற்றார். அத்துடன் அதே ஆண்டு அங்குத் தொடங்கிய பி.ஏ. பட்ட வகுப்பில் சேர்ந்து தேர்வெழுதிச் சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்தின் முதல் பட்டதாரியானார்.

கள்ளிக்கோட்டை அரசினர் கல்லூரிக்குச் சென்னை மாநிலக் கல்லூரியிலிருந்து பணி மாற்றம் பெற்றுச் சென்ற தாமோதரர் தம் 39ஆம் அகவையில் 1871இல் பி.எல். பட்டமும் பெற்றார். 50 ஆம் அகவையில் 1882 ஆம் ஆண்டு அரசுப் பணியிலிருந்து ஓய்வு பெற்றார். ஓய்வு பெற்ற சி.வை.தா. 1884இல் தாம் பெற்றிருந்த சட்டக் கல்வியின் சிறப்பால் புதுக்கோட்டை அரசின் முறைமன்ற நடுவரானார். அப் பணியிலிருந்து 1890இல் ஓய்வு பெற்றார். 1895 இல் பெருமக்கள் பலரின் வாழ்த்துக்களுடன் இராவ்பகதூர் பட்டம் பெற்றார். 1901 சனவரி 1 ஆம் நாள் புரசைவாக்கத்தில் தம் 68ஆம் அகவையில் இயற்கை எய்தினார்.

பதிப்பித்த நூல்களும் அருமைப்பாடும்

சி.வை. தாமோதரரின் பலநிலை தமிழ்ப்பணிகளில் முதன்மையானது அவரின் தமிழ் நூல் பதிப்புப் பணியே. அவரால் பதிப்பித்து வெளியிடப்பட்ட நூல்களும் ஆண்டுகளும் பின்வருமாறு அமைகின்றன.

1.	நீதிநெறி விளக்கம்	1854
2.	தொல் சேனாவரையம்	1868
3.	வீரசோழியம் பெருந்தேவனார் உரையுடன்	1881
4.	இறையனார் களவியல்	1883
5.	தணிகைப் புராணம்	1883
6.	தொல். பொருள். நச்.	1885
7.	கலித்தொகை	1887
8.	இலக்கண விளக்கம்	1889
9.	சூளாமணி	1889
10.	தொல் எழுத்து	1891
11.	தொல் - சொல் (நச்)	1892

அச்சில் வெளிப்போந்த நூல்களாக இவை அமைய, தாமோதரர் 1898இல் அகநானூற்றை வெளியிடும் நிலைக்கு அணியப்படுத்தி வைத்திருந்த உண்மையையும் அவர் வரலாற்றுவழி அறிகிறோம்.

சி.வை.தா. வெளியிட்ட 11 நூல்களில் தொல் எழுத்து மகாலிங்க ஐயர் பதிப்புத் தவிர பிற அனைத்தும் அவரால் மட்டுமே முதன் முதலாக அச்சேற்றப்பட்டன என்பதை நாம் நினைக்க வேண்டும்.

தமிழ்ப்பற்றை பதிப்புப் பணிக்கு அடிப்படை

சி.வை.தாமோதரர்க்கு உயிருணர்வில் கலந்து நிறைந்திருந்த தமிழ்ப் பற்றை தமிழ் நூல் பதிப்பு முயற்சிக்குத்

தூண்டு கோலாய் இருந்திருக்கின்றது. ஓலைச் சுவடிகளாக இருந்த தமிழ் நூல்களெல்லாம் அழிந்தொழிவதைக் கண்டு அவற்றை அச்ச வடிவில் கொண்டுவர அந்நாளில் யாரும் பெருமுயற்சி செய்யவில்லை. அரிய பணியானதால் எளிதாக யாரும் அப்பணியை மேற்கொண்டுவிட முடியவில்லை. யாரும் இப்பணியைச் செய்ய முன் வரவில்லை. ஆயினும் இப்பணி மிக இன்றியமையாததோர் மூலப் பெரும்பணி என்பதை நம் தாமோதரர் அறிந்தபடியால், தாமே அப்பணியைப் பிறவி முழுவதையும் ஒப்படைத்துச் செய்து பார்ப்பதென முடிவு கொண்டார்.

“நல்ல தமிழ் நூல்களுக்கு வந்த விதியையும் கையெழுத்துப் பிரதிகளின் கதியையும் அவை அடைந்திருக்கும் ஸ்திதியையும் பார்த்துச் சகிக்க மாட்டாமையொன்றே என்னை இத்தொழிலில் வலிப்பது”

“பல பெரும் வித்துவான்கள் இந்நூலை (தொல்காப்பியத்தை) அச்சிட விரும்பியதும் முயன்றதும் இரண்டொரு பிரதிகள் தேடிப் பார்வையிட்டதும் தமக்கு நிகழ்ந்த சந்தேகங்களான் இதனை அச்சிடின் தம் பெயர்க்குக் குறைவு நேரிடுமென்று தம் முயற்சியைக் கைவிட்டதும் அடியேன் பூரணமாக அறிவேன். ஆதலால் பண்டிதர், கவி ராஜ பண்டிதர், மகாவித்துவான், புலவர் என்றின்ன பெரும்பட்டச் சமையைத் தலைமேலேற்றிக் கொள்ளாது இன்னும் பலகாலந் தமிழ் படித்தற்கு உரிமை பூண்டு நிற்கும் என் போலியரே இதில் கையிடுவது பேரவசியமாயிற்று.”

மாசு மறுவற்ற தமிழ்ப் பற்றாளர் சி.வை.தா.வின் இக்கூற்றுக்களைத் தமிழின உரிமை மீட்புப் பெருந்தலைவர் தந்தை பெரியார் உரைத்த “ஈ.வெ.ராமசாமி என்கின்ற நான் திராவிட சமுதாயத்தை உலகத்திலுள்ள மற்ற உயர்ந்த சமுதாயம் போல் ஆக்கும் பொறுப்பை

மேற்கொண்டுள்ளேன். இதைச் செய்து முடிப்பதற்கு எனக்கு யோக்கியதை இருக்கிறதோ இல்லையோ வேறு யாரும் இதைச் செய்ய முன் வராத காரணத்தால் நானே இப்பொறுப்பை மேற்கொண்டுள்ளேன். இதுவொன்றே எனக்குப் போதுமான தகுதியென்று நான் கருதுகின்றேன்'' என்ற கருத்துரையுடன் பெரிதும் ஒப்பு நோக்க வேண்டும்.

சி.வை.தாமோதரனார் காலத்தில் தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம் பதிப்பிக்க முயன்றோர் இரண்டொரு பிரதிகளே தேடிப் பணி தொடங்கிக் கைவிட்ட நிலையில் நம் தாமோதரர் தேடித் தொகுத்து வைத்திருந்த சுவடிகள் பன்னிரண்டாகும். அவை திருநெல்வேலிப்படி 2. மதுரைப்படி 2. தஞ்சைப்படி 3. சென்னைப்பட்டினப் படி 3. யாழ்ப்பாணப்படி 2. என்பனவாகும். இப்படிகளெல்லாம் யார் யாரிடமிருந்து பெறப்பட்டன என்பதைச் சி.வை.தா. தொல்பொருள் பதிப்புரையில் குறித்துள்ளார்.

''திரவிய லாபத்தை எவ்வாற்றானும் கருதி முயன்றிலேன். கை நஷ்டம் வராதிருப்ப தொன்றே எனக்குப் போதும். இதுவரையிற் பதிப்பித்த நூல்களால் எனக்குண்டான நஷ்டம் கொஞ்சமல்ல. இவ்வித முயற்சியிற் கையிடுவோர் நஷ்டமுறாதிருத்தற் பொருட்டுச் சர்வகலாசாலைப் பரீட்சையிற் தேறி ஆங்காங்கு பெரும் உத்தியோகம் வகித்திருப்போர் தத்தம் சொய பாஷையில் அச்சிடப்படும் பூர்வ கிரந்தங்களில் ஒரு பிரதி வாங்குதல் அவர்கடமை, என்றெண்ணுகின்றேன்'' என்று மனம் வெதும்பி நைகிறார் தமிழ்த்தாமோதரர்.

திருட்டு வேலை செய்கின்ற ஒருவன் தன்னைப் போலவே எல்லோரும் திருட்டுவேலை செய்யட்டும் என்று சொல்ல மாட்டான். மனத்தளவிலும் பிறர் செய்ய விரும்ப மாட்டான். ஆனால் நற்பணிகள் செய்யும் ஒருவனோ தான்

செய்யும் பணிகளில் இன்பமும் பிறர் பிறர்க்கும் இம்மன்பதைக்கும் நலமும் விளைவது கண்டு எல்லோரும் இப்பணியைச் செய்ய வேண்டும் என உலகோர்க்கு அழைப்பு விடுப்பான். மனத்தளவிலும் எல்லோரும் இப்பணியைச் செய்தால் உலகம் எப்படியிருக்கும் என்று கருதிக்கொண்டே கரைவான். நம் தாமோதரர் செய்த பணியோ பொதுப்பணி. உலகத் தமிழ் மக்களுக்கு மூலமாகிய அடிப்படைப் பணி. அத்தகைய அரும்பணியை அதன் முழுத் தன்மையும் கருதிச் செய்யத் தொடங்கிச் செய்தவர். ஆதலால் தாம் செய்யும் பணியைத் தமிழ் மன்பதையும் செய்ய வேண்டுமெனத் துடியாய்த் துடித்து வேண்டுகோள் விடுக்கின்றார்.

“சங்க மரீஇய நூல்களால் வகுக்கப்பட்ட எட்டுத்தொகை பத்துப்பாட்டுள் எட்டுத்தொகையில் இக் கலித்தொகையும் பத்துப்பாடலுள் திருமுருகாற்றுப் படையுமே இப்பொழுது அச்சில்வந்தன. எஞ்சிய பதினாறனையும் பெயர் மாத்திரையானே அறிந்தாற் போதுமா? இவைகளைத் தங்கள் தங்களால் நன்கு மதிக்கப்பட்ட சில வித்துவான்களைக் கொண்டு பரிசோதிப்பித்து வெளியில் வரச் செய்யத்தக்க சீமான்கள் யாரும் இல்லையா! தமிழின் அருமையுணர்ந்த பெரியோர், மடாதிபதிகள் என்றின்னோர் இவற்றில் கடைக்கண் சாத்துமாறு சரஸ்வதி அனுக்கிரகிப்பாளாக” என்பன தாமோதரரின் உள்ள வேட்கையில் சிறு துளிகளேயாகும்.

“இவரது (சி.வை. தாமோதரர்) தமிழார்வம் இவர் உள்ளத்திலே மங்கள ஒளியாய்த் திகழ்ந்து ஒரு காலைக் கொருகால் வளர்ந்து முடிவில் பேரொளிப் பிழம்பாகச் சுடர்விட்டு எரிந்தது” என்று பிற்காலத்தில் பதிப்புத்துறையில் பல அரும்பணியாற்றிய வையாப்புரிப் பிள்ளை சி.வை.தாவின் உணர்வைத் தொட்டுக் காட்டுவார்.

பிறவிப் பணியே பதிப்புப் பணிதான்

உயிர்கள் யாவுடைய அறிவுக் கூறுடையன. ஆயின் மாந்தனே அறிவுக் கூர்மையன். ஒவ்வொரு மாந்தனும் கூர்தலறப்படி ஒவ்வொன்றில் கூர்மையாகப் பிறக்கின்றான். அவ்வொன்று என்னவென்று ஒவ்வொருவரும் தத்தமக்குள் கண்டாக வேண்டும். இயற்கையும் ஒவ்வொன்றில் ஒவ்வொருயிரையும் அவ்வொவ்வொன்றிற்காக இயக்கி வருகின்றது. இஃது மெய்மம். மாந்தப் பிறப்பு இவ்விலக்கு நோக்கியே இயங்கியாகல் வேண்டும். மாடு, மனை, மக்கள், வீடு, உறவு, சொத்து என்பன யாவும் ஒவ்வொருவரின் குறிக்கோளுக்கு உறுதுணையே அல்லாமல் அவை முதன்மையாகா. இவ்வகையில் சி.வை. தாமோதரரின் வாழ்க்கையை ஊன்றி நோக்கினால் அவர் தமிழ் நூல் பதிப்புப் பணிக்காகவே பிறந்தவர்; பிறப்பிக்கப் பட்டவர் என்பதை உணரலாம். ஓர் அறிஞன் தன் பணியை எங்குத் தொடங்கினானோ அல்லது எங்குத் தொடங்கும்படி இயற்கை பணித்ததோ அங்கேயே அங்கிருந்தே தன் பணியை முறையாய்த் தொடர்ந்து, தான் மேற்கொண்ட பணியையும் தன்னையும் செழுமைப்படுத்திக் கொள்வான்.

1887 இல் கலித்தொகையைப் பதிப்பித்து வெளியிடும் சி.வை. தாமோதரர்க்கு அப்போது அகவை 55. முதல் நூலாக நீதிநெறி விளக்கத்தை 1854இல் வெளியிட்டபோது தாமோதரருக்கு அகவை 22. இளம் அகவையான 22இல் பதிப்புப் பணியைத் தொடங்கிய சி.வை.தா. அதற்கும் முந்தைய கழியிளம் பருவத்திலேயே தமிழ் ஏடுகளைத் தேடும் பணியை மேற்கொண்டிருந்தார் என்பதை அவரின் கலித்தொகைப் பதிப்பு முன்னுரை வழி அறிகிறோம்.

“யான் முப்பத்தைந்து வருஷத்தின் முன் (அஃதாவது 1887 இலிருந்து முப்பத்தைந்தாண்டு முன்பு) பிரமாதீச வருஷம்

ஒரு தரம் அருமையான தமிழ் நூல்கள் தேடியாழ்ப்பாணத்திலிருந்து இக்கண்டத்தில் வந்து நடமாடிய போது கூடலூரில் மஞ்சக்குப்பத்தில் சண்முக உபாத்தியாயரென்றோர் வயோதிகரும் புதுச்சேரியில் நெல்லித் தோப்பில் சொக்கலிங்கம் பிள்ளை என்றோர் தமிழ்ப் பண்டிதரும் கலித்தொகை வைத்திருந்தது' என் ஞாபகத்திற்கு வர அந்த இடங்களில் சென்று விசாரித்தேன்.

சி.வை.தா. 1887க்கு முப்பத்தைந்து ஆண்டுக்கு முன் அஃதாவது 1852இல் 20 அகவையராயிருந்தார். அப்பொழுதே அவர் தமிழ் நூல்களின் அருமை உணர்ந்தவராய் இருந்த படியினாலேயே முப்பத்தைந்தாண்டு கடந்த 55 ஆம் அகவையிலும் பழைய நினைவு நிற்கும்படித்தாய் இருந்ததென்பதை இதன்வழி அறிகின்றோம்.

தாமோதரர் 1856இல் தினவர்த்தமானிக்காகத் தம் 24ஆம் அகவையில் சென்னைக்கு வந்து சேர்ந்ததன் முன் 1852 ஆம் ஆண்டாகிய 20 ஆம் அகவையில் முதன் முதலாகச் சென்னை வந்திருப்பார்போல் தெரிகின்றது. இவ்விருபதாம் அகவையில் வந்த வருகை அவர் கலித்தொகை முன்னுரையில் சுட்டியுள்ளது போல் தம் தந்தையாருடன் மேற்கொண்டிருந்த வருகையாகத் தெரிய வருவதால் அதுவே முதல் வருகை என்று கொள்ளலாம். 1856ஆம் ஆண்டின் தினவர்த்தமானிப் பணியைத் தாண்டி 1857 இல் மாநிலக் கல்லூரித் தமிழாசிரியப் பணியேற்றபின் உள்ளே உறைந்து கிடந்த தமிழ்நூல் தேடும் வேட்கை மேலும் கிளர்ந்தெழ அடிப்படையாய் அமைந்திருக்க வேண்டுமெனக் கொள்ளலாம். சிறு அகவையிலேயே இவையிவை செய்யத்தக்க பணிகள் என மனங் கொண்டிருந்த தாமோதரார்க்கு வாய்ப்பும் வசதியும் வரும்போது வேகம் பிறந்தது இயல்பேயாகும்.

1857இல் மாநிலக் கல்லூரித் தமிழாசிரியப் பணியேற்ற போது தமிழ் கற்பிப்பிற்குத் தூய தமிழ் இலக்கண நூலாக ஒன்றும் இல்லாதுபோன மனக்குறைவில்தான் தாமோதரர் தொல்காப்பியப் பதிப்புப் பணியைத் தொடங்கியிருப்பார் போல் தெரிகின்றது. மழவை மகாலிங்க ஐயரின் தொல்காப்பியம் எழுத்ததிகாரம் நச்சினார்க்கினியம் 1848 ஆம் ஆண்டளவில் வெளியாகியிருக்க ஏனைய சொல்லும் பொருளும் இருந்த இடம் தெரியாமல் மறைந்து கிடந்ததும் தாமோதரர்க்குத் தொல்காப்பியப் பதிப்பு முதன்மையாகப் பட்டிருக்க வேண்டும். தாமோதரர் பல நூல்களைப் பதித்து வெளியிட்டிருப்பினும் அவர் பெரிதும் விரும்பி உழைத்துப் பாடுபட்டு வெளியிட்டவை தொல்காப்பியமும் கலித்தொகையுமே எனலாம். நூற்பதிப்பு வெளியீட்டிலும் பழந்தமிழ் நூற்பதிப்பே அவரைப் பெரிதும் செய்யத்தூண்டிய பதிப்பென்று நாம் கருத வேண்டியுள்ளது.

சி.வை. தாமோதரர் காலம்வரை எவரும் பழந்தமிழ் நூற்சுவடிகளைத் தேடிப்பதிப்பிக்கும் பணியை மேற்கொள்ளவில்லை. தாமோதரனார்க்கு முன்னர்த் தமிழில் வெளிவந்த பதிப்புப் பணிகள் இவையிவை என்றும் இவற்றுள் தாமோதரர் மேற்கொண்ட தமிழ் நூற்பணி எத்தகையதென்றும் வையாபுரிப்பிள்ளை மிகத் தெளிவாகத் தம் தமிழ்ச்சுடர் மணிகள் நூலில் தாமோதரர் பற்றிக் கூறுமிடத்துத் தொகுத்துத் தந்துள்ளார்.

“ஸ்ரீ ஆறுமுக நாவலர் சைவசமய நூல்கள், குறள், பாரதம் வெளியிடுவதோடு அமைந்து விட்டார்கள். வித்வான் தரண்டவராய முதலியார் திவாகரம் முதலிய நூல்களையும் பள்ளி மாணவர்களுக்கு வேண்டும் வசன நூல்களையும் அச்சியற்றுவதில் ஓடுங்கிவிட்டார்கள். மழவை மகாலிங்க ஐயர் தொல்காப்பியம் எழுத்ததிகாரத்தை நச்சினார்க்கினியர் உரையோடு பதிப்பித்து வேறுசில நூல்களையும் வெளியிட்டு

அத்துடன் நின்றுவிட்டார்கள். களத்தூர் வேதகிரி முதலியார் நாலடி, நடைதம் முதலிய நூல்களை வெளியிட்டு அவ்வளவில் திருப்தியுற்றார்கள். திருத்தணிகை விசாகப் பெருமானையார் முதலியோர் குறளுக்குத் தெளிபொருள், பிரபுலிங்கலீலை, சூடாமணி நிகண்டு முதலியவற்றைப் பிரசுரித்து அவ்வளவில் தங்கள் முயற்சியைச் சுருக்கிக் கொண்டார்கள். திருவேங்கட முதலியார் இராசகோபாலப்பிள்ளை முதலானவர்கள் இராமாயணம் வெளியிடுவதிலும் நாலடி முதலியன பதிப்பித்தலிலும் ஈடுபட்டு நின்றனர். ஸ்ரீ உ.வே. சாமிநாத ஐயரவர்கள் அப்பொழுதுதான் சீவகசிந்தாமணிப் பதிப்பு முயற்சியில் போராடிக் கொண்டிருந்தார்கள். ஆகவே, நமது பிள்ளையவர்கள் தன்னந்தனியராய்ப் பண்டைத் தமிழ்ச் செல்வப் புதையலைத்தமிழ் மக்களுக்கு அகழ்ந்தெடுத்து உதவும் பெருமுயற்சியை மேற்கொண்டனர்.”

காரணம், சமய நூல்களெல்லாம் மடங்களாலும் சமயப் பற்றாளர்களாலும் பேணப்பட்டிருந்த நிலையில் பழந்தமிழ் நூற்சுவடிகள் புறக்கணிக்கப்பட்டுக் கிடந்தன.

சமயப் பித்தங்கொண்ட ஈசானதேசிகர் திருவாவடுதுறையின் மடப்புலவர். இவர் சமய நூல்களை விட்டுவிட்டு சமயம் சாராத நூல்களைக் கற்போர் இழிவானவர் என்ற கருத்தினை இலக்கணக் கொத்து முன்னுரையில் எழுதியுள்ளார்.

“தேவாரம், திருவாசகம், திருவிசைப்பா, திருப்பல்லாண்டு, பெரியபுராணம், சிவஞான போதம், சிவஞான சித்தியார், சிவப்பிரகாசம், பட்டினத்துப் பிள்ளையார் பாடல் முதலிய இலக்கியங்களையும் ஒரு பொருளாக எண்ணாது, நன்னூல், சின்னூல், அகப்பொருள், காரிகை, அலங்காரம் முதலிய இலக்கணங்களையும்

பத்துப்பாட்டு எட்டுத்தொகை பதினெண் கீழ்க்கணக்கு இராமன் கதை, நளன் கதை, அரிச்சந்திரன் கதை முதலிய இலக்கியங்களையும் ஓர் பொருளாக எண்ணி வாணாள் வீணாள் கழிப்பர். அவர் இவைகளிலிருக்கவே அவைகளை விரும்புதல் என்னெனின், பாற்கடலுள் பிறந்து அதனுள் வாழும் மீன்கள் அப் பாலை விரும்பாது வேறு பலவற்றை விரும்புதல் போல் அவரதியற்கை என்க”.

மேற்சொன்ன கருத்து ஈசானதேசிகர்க்கு மட்டும் உரிய தனிப்பட்ட கருத்து என்று கொள்ளாமல் அக்காலத்தில் மடங்களுக்கும் மடங்களில் இருந்த சமயப்புலவர்கட்குமே உரியதொன்றாக இருந்திருக்க வேண்டும் போல் தெரிகிறது. ஈசான தேசிகர் சங்கப் பனுவல்களைக் கட்டாயம் படித்திருக்கவே மாட்டார். ஏனென்றால் சங்கப் பாடல்களைப் பயில்வது பாற்கடலில் பாலைக்குடிக்காமல் அதில் மிதக்கும் அழுக்குகளை உண்பதொக்கும் என அவரே கூறியிருப்பதால் அவர், சங்க இலக்கிய மூக்குச்சளியை உண்டிருக்க மாட்டார் என நம்பலாம்.

சமயப் பற்று மிகுந்தவரே நம் தாமோதரர் என்றாலும் தமிழின், தமிழரின் தனிப்பெரும் மாண்புகளைச் சமற்கிருதம் விரவாத தனித்தமிழ் நூல்களாகப் பழந்தமிழ் நூல்களே இருந்தபடியால் அவற்றை மீட்டலே தமிழுக்கும் தமிழர்க்கும் செய்யும் அடிப்படைப் பணிகளில் முதன்மை என்று கருதியிருக்கின்றார்.

தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரப் பதிப்பை 1855இல் சி.வை.தா. வெளியிடுகிறார். அப்பொழுது அப்பதிப்புரையில்

“சென்னைப் பட்டணத்தில் இற்றைக்கு ஐம்பதறுபது வருஷத்தின் முன்னிருந்த வரதப்ப முதலியாரின் பின், எழுத்துஞ் சொல்லுமேயன்றித் தொல்காப்பியப்

பொருளதிகாரத்தை உரை உதாரணங்களோடு பாடங்கேட்டவர்கள் மிக அருமை. முற்றாய் இல்லையென்றே சொல்லலாம். வரதப்ப முதலியார் காலத்திலும் தொல்காப்பியங்கற்றவர்கள் அருமையென்பது அவர் தந்தையார் வேங்கடாசல முதலியார் அதனைப் பாடங்கேட்டும் விருப்பமுடையாரானபோது பிறையூரிற் திருவாரூர் வடுகநாத தேசிகர் ஒருவரே தொல்காப்பியம் அறிந்தவர் இருக்கிறாரென்று கேள்வியுற்றுத் தமது ஊரைவிட்டு அதிக திரவியச் செலவோடு அவ்விடம் போய் இரண்டு வருஷமிருந்து பாடங்கேட்டு வந்தமையானும், வரதப்ப முதலியார் ஒருவரே பின்பு அதனைத் தந்தைபாற் கேட்டறிந்தவரென்பதானும், அது காரணமாக அவருக்குத் தொல்காப்பிய வரதப்ப முதலியாரென்று பெயர் வந்தமையானும், பின்பு அவர் காலத்திருந்த வித்துவான்கள் தமக்கு யாதாயினும் இலக்கண சமுசயம் நிகழ்ந்துழி அவரையே வினவி நிவாரணஞ் செய்தமையானும் நிச்சயிக்கலாம்”.

தமிழ்நாட்டில் தாமோதரர் காலத்தில் தொல்காப்பியக் கல்வி எந்நிலையில் இருந்தது என்பதை அவரின் இவ் எழுத்து வழியாக அறியலாம்.

கலித்தொகைப் பதிப்பின் முன்னுரையில் தமிழ்ச் சுவடிகளின் அந்நாளைய நிலையைத் தாமோதரர் மிக விரிவாக விளக்குகிறார். அவ்விளக்கங்களை நாம் காணும்போது அவர் குறிப்பிடும் சுவடிகள் பலவும் பழந்தமிழ் நூற் சுவடிகளாகவே இருந்திருக்க வேண்டுமென்று நாம் அறிகின்றோம். இந்நாளில் ஏற்பட்டிருக்கும் தமிழ், தமிழிய இயக்கங்களுக்கும் முயற்சிகளுக்கும் பழந்தமிழ்ச் சுவடிகள் நூல்வடிவம் பெற்றமையே பெருங்காரணமாகும். ஆனால் அச்சுவடிகள் இருந்த நிலைமையை நேரிற் கண்டு மனம் நொந்தவர் நம் தாமோதரரே ஆவார்.

“பழைய சுவடிகள் யாவும் கிலமாய் ஒன்றொன்றாய் அழிந்து போகின்றன. புது ஏடுகள் சேர்த்து அவற்றை எழுதி வைப்பாரும் இலர். துரைத்தனத்தாருக்கு அதின்மேல் இலட்சியமில்லை. சரஸ்வதியைத் தம்பால் வகிக்கப்பெற்ற வித்துவான்களை அவள் மாமி எட்டியும் பார்க்கின்றாள் இல்லை. திருவுடையீர்! நுங்கருணை இந்நாட் தவறினால் பின்பு தவம் புரிந்தாலும் ஒருதரம் அழிந்த தமிழ் நூற்களை மீட்டல் அரிது. யானை வாய்ப்பட்ட விளம் பழத்தைப் பின் இலண்டத்துள் எடுத்துமென்? ஓடன்றோ கிட்டுவது.”

“எத்தனையோ திவ்விய மதுர கிரந்தங்கள் காலாந்திரத்தில் ஒன்றன்பின் ஒன்றாய் அழிகின்றன. சீமான்களே! இவ்வாறு இறந்தொழியும் நூல்களில் உங்களுக்குச் சற்றாவது கிருபை பிறக்கவில்லையா? ஆச்சரியம்! ஆச்சரியம்!! அயலான் அழிபக் காண்கினும் மனந்தளும்புகின்றதே! தமிழ் மாது நும் தாயல்லவா? இவள் அழிய நமக்கென் என்று வாளா இருக்கின்றீர்களா! தேசாபிமானம் மதாபிமானம் பாஷாபிமானம் என்று இவையில்லாதாரீர் பெருமை பெருமையாமா! இதனைத் தயைகூர்ந்து சிந்திப்பீர்களாக!

“என் சிறு பிராயத்தில் எனது தந்தையார் எனக்குக் கற்பித்த நூல்கள் இப்போது தமிழ்நாடெங்கும் தேடியும் அகப்படவில்லை. ஒட்டித் தப்பியிருக்கும் புத்தகங்களும் கெட்டுச்சிதைந்து கிடக்கும் நிலைமையைத் தொட்டுப் பார்த்தாலன்றோ தெரிய வரும். ஏடு எடுக்கும் போது ஓரம் சொரிகிறது. கட்டு அவிழ்க்கும்போது இதழ் முரிகிறது. ஒன்றைப் புரட்டும்போது துண்டு துண்டாய்ப் பறக்கிறது. இனி எழுத்துக்களோ என்றால் வாலும் தலையுமின்றி நாலுபுறமும் பாணக்கலப்பை மறுத்து மறுத்து உழுதுகிடக்கின்றது”

1887இல் கலித்தொகைப் பதிப்புரையில் 55 ஆம் அகவையில் இவ்வாறெழுதும் தாமோதரர் திடீரென ஒரு நாளில் தமிழ்ச் சுவடிகள் இருந்த நிலைகண்டு எழுதியன அல்ல இவை. தம் 20ஆம் அகவை தொடங்கித் தமிழ்ச் சுவடிகள் இருந்த நிலையனைத்தையும் உளங்கொண்டு கொதிப்புற்று அழுது எழுதியனவே இவை. 1852ஆம் ஆண்டாகிய 20ஆம் அகவையிலேயே ஏடுதேடிய தாமோதரர் 1854ஆம் ஆண்டாகிய 24 ஆம் அகவையில் நீதிநெறி விளக்கம் பதிப்பித்து விடுகின்றார். பதிப்புலகின் தந்தை எனப்படும் உ.வே.சாமிநாதர் பிறப்பு ஆண்டு 1855 ஆகும். சாமிநாதர் சீவக சிந்தாமணியைப் பதிப்பித்து வெளியிட்ட ஆண்டு 1887. உ.வே.சா. அவர்கட்கு அப்பொழுது அகவை 32. உ.வே.சா. ஏடு தேடி அலையத்தொடங்கிய ஆண்டுகட்கு 35 ஆண்டுகட்கு முன்பே அஃதாவது 35 ஆண்டுகளாக நம் தாமோதரர் தன்னந்தனியராய்ச் சுவடி தேடி அலைந்திருக்கின்றார்.

ஏடுதேடிய இன்னல்

தாமோதரனாரின் தன் வரலாற்று நூல் எதுவும் நமக்குக் கிடைக்கவில்லை. அவரும் எழுதியதாகத் தெரியவில்லை. உ.வே.சா. அவர்களின் என் சரித்திரம் போன்றதொரு நூல் தாமோதரருக்கு இருந்திருக்குமேல் அவர் காலத்திய தமிழ், தமிழர் நிலை நமக்கு மிகத் தெளிவாய்த் தெரிந்திருக்கும். அத்துடன் அவற்றுக்கிடையே உழன்ற தாமோதரர் துயரமும் முழுமையாய் நமக்குத் தெரிந்திருக்கும். ஆயினும் கலித்தொகைப் பதிப்பின் முன்னுரையில் ஏடுதேடி அவர் பட்ட பாடுகளை அவர் குறித்திருப்பது கொண்டு அவரின் பேருழைப்பையும் பேருணர்வையும் நாம் அறியலாம். ஒருவர், தாம் ஒரு வினையின்போது பட்ட பாடுகளைனைத்தையும் சொல்லிவிடுவதென்பது முடியாது. தாங்க முடியாத துயர அழுத்தங்களால் அவதிப்பட்டோர் வாய் திறந்து பேசும்போதும் கைகுவித்து எழுதும்போதும் தாம்

பட்ட துயரத்தைச் சொல்லில் சொல்லவே முடியாதென்பர். நம் தாமோதரர் கலித்தொகை ஏடு தேடிய பாடுகளைச் சொல்கிறார் பாருங்கள்.

“கலித்தொகைப் பிரதிகள் தேட யான் பட்ட கட்டம் வாயினாற் கூறும் அளவைத்தன்று. முதன் முதல் யான் பார்த்தது புதுவை நயனப்ப முதலியாரது. மூல பாடப்பிரதி. அது தலையுங் கடையுமின்றிய குறைப்பிரதி. மேலும் பெரும்பாலும் எழுத்துக்கள் சிதைந்து ஒரு பாட்டின் சேருறுப்பாவது முற்றும் வாசிக்க முடியாமற் கிடந்ததாற் படிப்பதற்கே வெறுப்புண்டாய் நீக்கிவிட்டேன்.

பின்னர்த் தொல்காப்பியப் பரிசோதனைக்காகத் தேடியபோது ஸ்ரீலஸ்ரீ ஆறுமுக நாவலரவர்கள் பிரதி அகப்பட்டது. அது கொண்டு கலித்தொகை அருமையுணர்ந்து அது எப்படியும் உலகிற்குப்பயன்பட வேண்டுமென்னும் அவாவுற்று ஸ்ரீ ஆதீன மடாதிபதிகளுக்கு விண்ணப்பம் செய்து கொண்டேன். காருண்ணியமுங் கலாபரி பாலனமுமே தமது திருமேனியாகக் கொண்டு விளங்கும் திருவாவடுதுறைச் சற்குரு நாத சுவாமிகள் உடனே தங்கள் மடத்துப் பிரதியுடன் வேறு இரண்டு பிரதி தென்றேசத்தினின்று வருவித்தனுப்பி அச்சிட்ட பிரதியும் 20 எடுத்துக் கொள்வதாக உத்தரவு செய்தது இப்பேருபகாரத்திற்கு யானே அடிமையாவதன்றி வேறு யாது கைம்மாறு உளது?

யாழ்ப்பாணத்து மல்லாகம் விசுவநாத பிள்ளையவர்கள் புத்திரரும் தமிழ்க்கலை விநோதந் தமக்குப் பொழுது போக்காக உடையவருமான ஸ்ரீ கனக சபைப் பிள்ளையவர்கள் தமது பிரதியும் திருமனம் செல்வ கேசவராய முதலியார் மயிலை இராமலிங்கம் பிள்ளை பிரதியும் தயை செய்தார்கள். சென்னைப் பிராசிசிய கிரந்த மண்டபத்துந் தஞ்சை சரஸ்வதி மகாலிலும் இங்கும் அங்கும் சிதறுண்ட சில

ஒற்றைகளைச் சேர்த்துக் கட்டி ஓரொரு பிடியேடு கலித்தொகை என்று அபிதானஞ் சூட்டி வைக்கப்பட்டிருந்தது. இவற்றாற் பிரயோசனமிரா தென்று நீக்கிவிட்டு வேறு எவ்விடத்தும் பிரதி அகப்படாமையால் அகப்பட்ட பிரதிகளைவைத்துக்கொண்டு அச்சிட ஆரம்பித்தனன். போகப்போக ஒன்றொன்றாக ஆங்காங்கு முடிவு பெற்று நான்காவது முல்லைக்கலி முடியுமுன்னந் திருவாவடுதுறைப் பிரதி ஒன்றொழிய ஏனையேட்டின் அனைத்துந் தலைகட்டிக் கொண்டன. இத்தசையில் யாது செய்வதென்று தெரியாது மயங்கி வேலையை நிறுத்தி இன்னும் பிரதி தேடும்படி ஓரொருதிசைக் கொருவராகக் குறைவதெனாது குடாது மூன்றற்கும் மூன்று பெயரை அவ்வத் திசையிலுள்ள தக்க உத்தியோகஸ்தர்கள் பெரிய மனுஷர்களுக்குக் கடிதமெழுதி அனுப்பி வடாது திக்கிற்கு யானே பிரயாணமானேன்”.

சி.வை.தா. குடந்தைக் கருகிலுள்ள கருப்பூரில் இருந்து கொண்டு இக்கலித்தொகைப் பதிப்புப் பணியை மேற்கொண்டிருந்தார். ஆதலால் அவர்கடலூர், திண்டிவனம், புதுவை முதலிய பகுதிகட்குச் செலவு மேற்கொண்டதை வடதிசைப் பயணமாகக் குறிப்பிடுகின்றார். அவ்வாறு அவர் வடதிசையைத் தேர்ந்தெடுத்ததற்குக் காரணம் ஒன்று உள்ளது. மாந்த மூளை கணினியைப் போல ஒரு நிகழ்வின் போது அத்துடன் தொடர்புடையபழைய நிகழ்வுகளையெல்லாம் உடன் கொண்டு வந்து நிறுத்தி நிகழ்காலத்துடன் அசைபோட வைக்கும் இயல்புடையது. தெளிந்த சிந்தையுடையோர்க்குக் கண்ணாடிபோல் அனைத்தும் எப்பொழுதும் துலக்கமாகத் தெரியும். இவ்வகையில் சி.வை.தா. 1852இல் அஃதாவது 1887க்கு முப்பத்தைந்தாண்டுகட்கு முன் கடலூரில் மஞ்சக்குப்பத்தில் ஓரிடத்தில் கலித்தொகை ஏட்டினைக் கண்டிருக்கின்றார். 1852 இன் 20 அகவை நினைவு 1887 இன் 55 ஆம் அகவையில் தொடர்கிறது. இதுவே இவர் வடதிசை தேர்ந்ததற்குக் காரணம்.

“யான் முப்பத்தைந்து வருஷத்தின் முன் பிரமாதீச வருஷம் ஒருதரம் அருமையான தமிழ் நூல்கள் தேடியாழும்பாணத்தினின்று இக்கண்டத்தில் வந்து நடமாடிய போது கூடலூரில் மஞ்சக்குப்பத்தில் சண்முக உபாத்தியாய ரென்றோர் வயோதிகரும் புதுச்சேரியில் நெல்லித்தோப்பிற் சொக்கலிங்கம் பிள்ளையென்றோர் தமிழ்ப்பண்டிதரும் கலித்தொகை வைத்திருந்தது என் ஞாபகத்திற்குவர அந்த இடங்களிற் சென்று விசாரித்தேன். முன்னையவர் இருந்த இடமும் தென்பட்டிலது. பின்னையவர் இருந்த இடத்தில் விசாரித்து, அவர் வமிசத்தில் அவரது தெளகித்திரியுங் குடும்பமும் அடுத்த ஊரில் இருப்பதாகக் கேள்வியுற்று ஆங்கடைந்து தெளகித்திரியின் நாயகனை வினவியபோது, அவர் ஏதோ ஒரு கட்டுச்சுவடிகள் பூர்வாச்சிதமாக வைத்திருக்கின்றோம். நமக்கு அவற்றின் பெயருந் தெரியாது. தங்களுக்கு வேண்டியிருந்தாற் பார்த்து எடுத்துக் கொள்ளலாமென்று மகா உதாரத்துவத்தோடு ஏட்டுக் கட்டை அளித்தவர். ஏடுகள் இருந்த நிலைமை கண்டயானூற்ற பரிபாவத்திற்கு என் விழியினின்று பெருகிய கண்ணீரே சாட்சி. கலித்தொகையும் அங்கும் இங்கும் மிக ஊனம் அடைந்திருந்தும் எனக்கு வேண்டிய நெய்தற் கலியிருந்தமையால் மிக மகிழ்வோடு வாங்கி வந்தேன்.

அப்பால் திண்டிவனத்திலும் ஒரு பிரதி அகப்பட்டது. அதில் நெய்தற்கலியின் முதற்பாகம் இருந்தது.

திரிகோணமலை ஸ்ரீ த. கனகசுந்தரம் பிள்ளையவர்கள் சென்னைப் பிராசிய கிரந்த மண்டபத்தில் தான் நெய்தற்கலி பார்த்தேனென்று உறுதியாகச் சொன்னமையால் மீளவும் அவ்விடஞ்சென்று முன் யான் நீக்கி வைத்த ஏடுகளில் இப்பொழுது எனக்கு வேண்டிய நெய்தற்கலி உடையவாயிருத்தல் கண்டு அளவற்ற சந்தோஷமடைந்தேன். அஃதல்லாமல் பின்னும் ஒரு பிரதி நெய்தற்கலி 23ம் செய்யுள்

வரைக்கும் அம்மண்டபத்தே அகப்பட்டது. அதனை எனது பிரதியோடு ஒத்துப் பார்வையிட்டு ஆங்காங்குக் கண்ட பாட பேதங்களைக் குறித்துக் கொண்டோம்.

பின்னர்த் திருத்தணி குருசாமி ஐயர் கிரகத்திற் சென்று, சென்னையில் மிகப் பெயர் பெற்றிருந்த வித்துவானாகிய அவரது பிதாமகன் ஸ்ரீ சரவணப் பெருமானையருடைய புத்தக நாமாவளியைப் பார்வையிட்டதில் அவரது கலித்தொகைச் சுவடி கோயமுத்தூரில் ஒருவர் கையிற் போயிருப்பதாகத் தெரிய வந்தது. அதனைச் சின்னாள் இரவலாக வாங்கியனுப்பும்படி அவ்வூரிற் பெரிய மனுஷர் சிலருக்குக் கடிதம் விடுத்தேன். அவர்கள் அரவின் கடிகை அரதனத்திற்கும் ஆழிவாய் இப்பியுண் முத்திற்கும் அவை உயிரோடிருக்குங்காறும் ஆசை கொளல் வேண்டாவாறு போல, இம் மஹானுடைய சீவ திசையில் இவர் கைப்பட்ட புஸ்தகங்களைக் கண்ணாற் பார்க்கும் அவாவினை ஒழிகவென்று பதிலெழுதினார். சிவனே! சிவனே! இதுவுங் கலித்தொகையைப் பிடித்ததோர் கலித்தொகையோ என்று உளம் நொந்தேற்குக் கடைசியில் அதுவும் மற்றைப் பெரும்பான்மைய பிரதிகளொப்ப நெய்தல் வளம் பெறாது முல்லையோடு முடிந்த பிரதியெனக் கேள்வியுற்றுச் சஞ்சலம் ஒழிந்தேன்.

ஸ்ரீ இராமசாமி சாஸ்திரிகள், ஸ்ரீ கோபாலகிருஷ்ணமச் செட்டியார், ஸ்ரீ வைத்தியலிங்கச் செட்டியார் முதலிய உத்தியோகஸ்தர்களும் ஸ்ரீ வெங்கட்டரமண சாஸ்திரிகள், ஸ்ரீ திருச்சிற்றம்பல பிள்ளை, ஸ்ரீ விசுவலிங்க பிள்ளை, ஸ்ரீ சொக்கலிங்கக் கவிராயர் முதலிய வித்துவான்களும் யான் கடித வாயிலாகக் கேட்டுக் கொண்டபடி தங்கள் தங்களால் ஆன பிரயாசைப்பட்டும் பிரதி கிடைக்காமையால் அவர்களிடம் யான் அனுப்பி வைத்த மூவரும் வெறுங்கையராய் வந்து சேர்ந்தார்கள்.

குறைப் பிரதியாயினும் முழுப்பிரதியாயினும் அகப்பட்ட இப்பத்துப் பிரதிகளையும் கொண்டு கலித்தொகை பதிப்பித்தேன்.

சி.வை. தாமோதரர் கலித்தொகைப் பதிப்பிற்கு ஏடு தேடிப்பட்ட இன்னல்கள் முழுவதையும் மேற்காட்டிய நீண்ட அவரின் உரைப்பகுதி சுட்டிவிட்டதென்று கூறிவிட முடியாது. இப்பதிப்பு முன்னுரையால் அவர்பட்ட பாட்டின் ஒரு கூற்றையே நாம் அறிவதாகக் கொள்ள வேண்டும்.

பதிப்புப் பாடு

எல்லோரும் நல்லது செய்யத்தான் ஆசைப் படுகிறார்கள். ஆனால் செய்வதில்லை. காரணம் மனம் ஆசைப்பட்டதை எட்டிப் பிடிக்க மிகுந்த இன்னல்களைச் சந்திக்க வேண்டும். இவ்வின்னல் வகையினை (1) மெய் வருத்தம் (2) பசித்துன்பம் (3) தூக்கக் கலக்கம் (4) பிறர் தீமையால் வரும் அயர்வு (5) செய்யும் செயலின் களைப்பு (6) ஏளனமாய் இழித்தும் பழித்தும் உழைப்பிலார் சொல்லும் அவமதிப்புத்துயர், என்று இவற்றை 'மெய் வருத்தம் பாரார்' பாடல்வழி வரிசைப் படுத்தலாம். செயல் செய்ய மிக வேகமாய்க் கிளம்புவோர் இவ்வின்னல் ஆறினுள் ஒவ்வொன்றைச் சந்திக்கும் அளவிலேயே பணியிலிருந்து ஒதுங்கிக் கொள்வர். ஆறுவகை இன்னலையும் அருமை உடைத்தென்று அசாவாமை வேண்டும் என்ற உணர்வுடன் ஏற்று எதிர் கொள்வோர் உலகில் மிகச் சிலரே. அச்சிலருள் ஒருவரே நம் தாமோதரர். அவர் எடுத்துக்கொண்ட பணி பிறர் எவரும் செய்ய நினைக்காதது. காரணம், அவர் செய்ய மேற்கொண்ட பணியில் ஆறுவகையாகவும் இன்னல்கள் உண்டு.

உடல் உழைப்பு, மூளை உழைப்பு என்ற இரண்டில் மூளைஉழைப்பு, உடல் நலத்தை உள்முகமாக அரிப்பது. அறிவு, வெகுவேகமாகச் செல்லும் விரைவுப் பிறப்பினது. அவ்வறிவு செல்லும் திசையில் தடைகள் முட்டுப்படுமானால் அவ்வேகம் உடலையும் உளத்தையும் தாக்கும். தமிழ்ச் சுவடிப் பதிப்புப் பணியிலோ காணும் இடமும் தொடும் இடமும் தடை தடையாகவே தோன்ற வாய்ப்புண்டு. இன்று நாம் படிப்பதுபோல் தெளிவான எழுத்துக்களும் விளக்கங்களும் சுவடியில் இருந்த பாடல்களில் இருந்ததில்லை. உ.வே. சாமிநாதர் தன் என் சரித்திரத்தில் தமிழ்ச்சுவடிகளில் இருந்த எழுத்துக்களைப் பற்றிக் கூறுகையில்,

“இது கொம்பு, இது சுழி என்று வேறு பிரித்து அறிய முடியாது. மெய்யெழுத்துக்களுக்குப் புள்ளியே இராது. ரகரத்துக்கும் காலுக்கும் வேற்றுமை தெரியாது. சரபம் சாபமாகத் தோற்றும். சாபம் சரமாகத் தோற்றும். ஓரிடத்தில் சரடு என்று வந்திருந்த வார்த்தையை நான் காடு. என்றே பலகாலம் எண்ணியிருந்தேன். தரனென்பதைத் தான் என்று நினைத்தேன்.”

சுவடிகளில் தமிழ் எழுத்துக்கள் இருந்த நிலைமைக்கு ஒரு பாணைச் சோற்றுக்கு ஒரு சோறு பதம் என்பதாகவே உ.வே.சா. அவர்கள் கூறியுள்ள பகுதி கொண்டு நாம் அறிய வேண்டும்.

தாமோதரரும் இச்சுவடிகளை வாசிக்கப் பட்ட பாட்டைத் தம் வீர சோழியப் பதிப்புரையில் சொல்லி வருந்துகின்றார்.

“விரலை வாலென்றும் கட்டிலைக் கடலென்றும் பஞ்ச பாண்டவரைப் பிஞ்சுப் பாகற்காய் என்றும் மாற்றி

எழுதி வைத்தால் அம்மொழியைச் சரிப்படுத்தல் இலேசாகுமா?"

"ஒரு தேசத்தில் வழங்கி வரும் பிரதிகளை மாத்திரம் பார்த்தார்க்கு இம் மாறுபாட்டின் பெருக்கந் தோன்றாது. மதுரைப் பிரதி திருநெல்வேலிப் பிரதிக்கு வேறு. யாழ்ப்பாணத்துப் பிரதி இவ்விருதேசப் பிரதிகட்கும் வேறு. தஞ்சாவூர்ப் பிரதி முதன் மூன்றற்கும் வேறு. சென்னைப் பட்டணப் பிரதிகள் இவை எல்லாவற்றிற்கும் வேறு."

இலக்கணக் கொத்துடையார் நூலாசிரியர் உரையாசிரியர் போதகாசிரியரென வகுத்த மூவகை ஆசிரியரோடு யான் பரிசோதனையாசிரியரென இன்னுமொன்று கூட்டி இவர் தொழில் முன் மூவர் தொழிலினும் பார்க்க மிகக் கடியதென்றும் அவர் அறிவு முழுதும் இவர்க்கு வேண்டிய தென்றும் வற்புறுத்திச் சொல்லுகின்றேன். தூக்கினாலன்றோ தெரியும் தலைச்சுமை? பரிசோதனாசிரியர் படும் கஷ்டமும் ஓர் அரிய பழைய நூலைச் சுத்த மனச்சாட்சியோடு பரிசோதித்து அச்சிட்டார்க்கன்றி விளங்காது. இவையெல்லாம் அனுபவத்தாலன்றி அறியப்படாப் பொருள்கள். ஒன்றற்கொன்று ஒவ்வாத இருபது இருபத்தைந்து பிரதிகளையும் அடுக்கி வைத்துக் கொண்டு என் கண்காணச் சிந்தாமணி பரிசோதனை செய்து பதிப்பித்த கும்பகோணம் வித்தியாசாலைத் தமிழ்ப் பண்டிதர் ஸ்ரீமத் வே.சாமிநாதையரைக் கேட்டால் இந்நால்வகை யாசிரியர் தார தம்மியம் சற்றே தெரியலாம். எனக்கு அவரும் அவருக்கு நானும் சாட்சி".

ஓலைச் சுவடிகளில் உள்ள பாடல்கள் மூல ஆசிரியன் எழுதியதன்று. தொடர்ந்து படிக்கும் பல்லோரும் படியெடுத்துக் கொண்டு படிப்பதற்கு எழுதியனவே அவை. அவ்வாறு எழுதுவோர் தம் அறியாமையாலும் விருப்பு

வெறுப்பாலும் தாறுமாறாய் எழுதி விடுவது உண்டு. இவற்றாலேயே ஓலைச் சுவடிகளில் உண்மை காண்பது கடினமாகி விடுகின்றது. தாமோதரர் தாம் பட்ட பாட்டை உ.வே. சாமிநாதர் மட்டும் விளங்கிக் கொள்ள முடியும் என்றும் அதற்குக் காரணம் தம்மைப் போன்றே அவரும் உழைக்கத் தொடங்கி உழைத்து வருகின்றார் என்பதையும் அறிந்தமையேதான். நாம் அழிவோம். நம் சொத்தும் சுற்றமும் இல்லாமலும் போகும். ஆனால் நம்மொழி என்றும் இருக்கும். எனவே நாம் நிலையாகக் கால வெள்ளத்தில் கரைந்து போகாமல் நிற்க வேண்டுமேல் நிலையான மொழியில் நம்மைச் சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டும். அப்படித் தம்மைத் தத்தம் மொழியில் சேர்த்துக் கொண்டவர்களே உலகில் சிரவாவது இறவாது வாழ்ந்து வருகின்றனர். தாமோதரர் உழைத்தது தமிழை நிலை நிறுத்த உழைத்த உழைப்பு. ஆதலால் அவர் தமிழுள்ள அளவும் நிலை நிற்பார். தமிழ்ப் பதிப்பின் தலைமகன் என்ற பெருமை என்றும் அவர்க்குண்டு.

2. பதிப்புச் செம்மல்

உ.வே.சா. அவர்களின் வழிகாட்டி

தமிழ்நூல் பதிப்பு வரலாற்றில் தாமோதரர் மூலவரும் முதல்வரும் என்றால் உ.வே.சாமிநாதரை வீதியுலாவரும் சிறப்பிறைவர் என்று செப்பலாம். இவ்விருபெரு மக்களும் ஒத்த காலத்தில் வாழ்ந்தவர்கள் என்னினும் தாமோதரர் உ.வே.சா. அவர்களைவிட அகவையில் 23 ஆண்டுகள் மூத்தவர். 1832இல் தாமோதரர் பிறப்பமைய, உ.வே.சா. 1855இல் பிறக்கிறார். பதிப்புப் பணியாலும் அகவை நிலையாலும் மூத்தவராகிய தாமோதரர் உ.வே.சா. அவர்கட்கு வழிகாட்டியாக இலங்கிய பெருமைக்குரியவராக இருந்தார். இதுபற்றியும், இவ்விருவர் வாழ்வில் சிறு நெருடலாகச் சிந்தாமணிப் பதிப்பு வழியாகக் காட்டப்படும் செய்தியின் உண்மைதான் என்ன என்பது பற்றியும் இப்பகுதியில் சுருக்கமாகக் காண்போம்.

தமிழ்த் தென்றல் திரு.வி.க. தம் காலத் தமிழ், தமிழினத் தலைவர்களை எல்லாம் தம் வாழ்க்கைக் குறிப்பு நூலில் மதிப்பீடு செய்து அவ்வவர்தம் மாண்புகளைப் பதித்துச் சென்றுள்ளார். அப்பெருமகனார், தமிழ்நூல் பதிப்புத் துறையில் உழைத்த பெருமக்களைப் பற்றி உரைக்குமிடத்துத் தமக்கே உரிய தெளிவுடன்

“பழந்தமிழ் இலக்கிய வெளியீட்டுக்குக் கால்கொண்டவர் ஆறுமுக நாவலர்; சுவர் எழுப்பியவர் தாமோதரம் பிள்ளை; கூரை வேய்ந்து நிலையம் கோலியவர் சாமிநாத ஐயர்” என்பார் நறுக்குத் தெறிப்பாக.

உ.வே. சாமிநாதரின் அரும்பெரும் பதிப்பு முயற்சியின் முதல் வெளியீடாகச் சீவக சிந்தாமணி 1887ஆம்

ஆண்டு அவரின் 32 ஆம் அகவையில் வெளிவருகின்றது. இவ்வாண்டில் தாமோதரர்க்கோ அகவை 55. உ.வே.சா. அவர்கள் சிந்தாமணிப் பதிப்பை மேற்கொண்ட அதே ஆண்டில் தாமோதரரின் கலித்தொகைப் பதிப்பு முயற்சியும் நடந்து வந்துள்ளது. எனினும் சிந்தாமணியே கலித்தொகையினும் முதலில் வெளியிடப் பட்டுவிட்டதாகத் தெரிகிறது. இதனை உ.வே.சா. அவர்களின் என் சரித்திரம் மூலம் அறிகிறோம். சிந்தாமணியை உ.வே.சா. அவர்கள் வெளியிட்ட 1887ஆம் ஆண்டில் தாமோதரர் வெளியிட்ட நூல்களாக நாம் அறிவன:

1. நீதிநெறி விளக்கம் 1854
2. தொல். சேனாவரையம் 1868
3. வீரசோழியம் பெருந்தேவனார் உரையுடன் 1881
4. இறையனார் களவியல் 1883
5. தணிகைப் புராணம் 1883
6. தொல் பொருள் நச்சினார்க்கினியம் 1885

ஆகிய இவற்றுடன் கலித்தொகையும் (1887) ஆகும்.

தமிழ்நூல் பதிப்பு முயற்சியில் பிறவியையே ஒப்படைத்த உ.வே.சா. அவர்கட்கு, அப்பணியில் முன்னவராக விளங்கிய தாமோதரர் எவ்வாறு தோன்றினார் என்பதை என் சரிதத்தில் உ.வே.சா. கூறுவது கொண்டு நாம் அறியலாம்.

“பழைய நூல்களை ஆராய்வாரும் படிப்பாரும் இல்லாமல் பிற்கால நூல்களையே படிப்பவர்கள் மலிந்த நாட்டில் எனக்குத் துணை செய்வார் ஒருவரும் இல்லை. நானோ அந்த ஆராய்ச்சியில் நூதனமாகப் புகுந்தவன். ஆனாலும் எப்படியாவது விஷயத்தைத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும் என்ற ஆவல் மாத்திரம் மட்டுக்கு மிஞ்சி இருந்தது. இந்த நிலையில் பழங்காலத்துத் தமிழ்நூல்களை அச்சிடும்

விஷயத்தில் ஊக்கமுள்ள ஒருவர் கும்பகோணத்திற்கு வரப்போகிறார் என்று அறிந்தவுடன் எனக்கு மகிழ்ச்சி உண்டாயிற்று”.

மேற்குறித்தவாறு தாமோதரரின் குடந்தை வரவை எதிர்பார்த்திருந்த உ.வே.சா. 1883இல் குடந்தையில் தாமோதரரைச் சந்திக்கின்றார். இச் சந்திப்பு நிகழ்ந்த நான்காண்டுகளின் அளவில்தான் உ.வே.சா. அவர்கள் சீவக சிந்தாமணியை வெளியிடுகிறார். சிந்தாமணிப் பதிப்புத் தொடர்பாக உ.வே.சா. அவர்கள் கடுமையாக உழைத்து வந்த வேளையில் அகமுகமாகத் தாமோதரர் எவ்வகையில் உதவியாக இருந்தார் என்பதை உ.வே.சா. கூற்றாலேயே அறியலாம்.

“அக்காலத்தில் தொல்காப்பியம் எழுத்ததிகாரம் இளம் பூரணமும் நச்சினார்க்கினியமும் (இவை மகாலிங்க ஐயரால் வெளியிடப்பட்டவை) சொல்லதிகாரம் சேனாவரையமும் (தாமோதரர் 1868) அச்சிடப் பெற்றிருந்தன. அவற்றை நான் படித்திருந்தமையால் சிந்தாமணி உரையிலுள்ள எழுத்திலக்கணச் சொல்லிலக்கணச் செய்திகள் எனக்கு விளங்கின.”

சீவக சிந்தாமணியை உ.வே.சா. அவர்கள் பதிப்பிக்கும்போது இருபது இருபத்தைந்து பிரதிகளை வைத்துக் கொண்டு பாடவேறுபாடாய்ந்து செம்பதிப்பாக்கினார் என்று தாமோதரர் கலித்தொகைப் பதிப்புரையில் குறிப்பிடுகின்றார். இவ்விருபது இருபத்தைந்து பிரதிகளில் இரண்டு பிரதிகள் தாமோதரர் உ.வே.சா. அவர்கட்களித்தவை. இச்செய்தியைத் தாமோதரர் எங்கும் குறிப்பிடவில்லை. உ.வே.சா. அவர்களே தம் சிந்தாமணிப் பதிப்பில் ஏடுகள் கிடைத்த விவரங்களைத் தெரிவிக்குமிடத்துக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

உ.வே.சா. அவர்கள் குடந்தையிலிருந்து சிந்தாமணிப் பதிப்பு வேலையைக் கவனித்த வேளையில் தாமோதரர் புதுக்கோட்டையில் முறைமன்ற நடுவராகப் பணிபுரிந்து கொண்டிருந்தார். அதே காலகட்டத்தில் கலித்தொகைப் பதிப்புப் பணியைத் தாமோதரர் செய்து வந்திருக்கிறார். 1983இல் குடந்தையில் சந்தித்துக் கொண்ட தாமோதரர் உ.வே.சா. உறவு நேர்முக நெருக்கமாக ஓராண்டு மட்டுமே இருந்திருக்கும் போல் தெரிகின்றது. ஏனெனில் 1984ஆம் ஆண்டு முறைமன்ற நடுவர் பொறுப்பிற்குத் தாமோதரர் புதுக்கோட்டை சென்று விடுகின்றார். ஒருநாள் பழகினும் பெரியோர் கேண்மை இருநிலம் பிளக்க வேர் வீழ்க்கும் என்பதற்கொப்ப புதுக்கோட்டை சென்ற தாமோதரர் குடந்தையில் உள்ள தம் நண்பராகிய உ.வே.சா. அவர்களுடன் கடித உறவு கொள்கிறார். அக்கடிதச் செய்தி தமிழ்நூல் பதிப்போடொட்டியதாகவே உள்ளது.

தாமோதரர் பல நூல்களை உ.வே.சா. அவர்கட்கு முன்னதாகவே பதித்து வெளியிட்டிருந்த புலமை மிக்கவராக இருந்த நிலையிலும் கற்றாரைக் கற்றாரே காமுறுவர் என்ற நன்மொழிக் கொப்பத் தாம் பதிப்பித்து அச்சாக்கி வரும் கலித்தொகையின் மெய்ப்புக்களை உ.வே.சா. அவர்கட்கு அனுப்பிப் பார்த்துத் தருமாறு கேட்டுக் கொண்டுள்ளார். வினையால் வினையாக்கிக் கோடல் என்ற கூற்றுக்கேற்ப நம் தாமோதரர் அனுப்பிய கலித்தொகை மெய்ப்புக்களைப் பார்த்துத் தந்ததாகக் குறிப்பிடும் சாமிநாதர் தாம் பதிப்பித்துக் கொண்டிருக்கும் சிந்தாமணிக்குத் தேவையான செய்திகள் சிலவற்றையும் அதிலிருந்து தெரிந்து கொண்டதாகக் குறிப்பிடுவதிலிருந்து அறிய முடிகின்றது.

“அந்தக் கலித்தொகைப் பதிப்பிலிருந்து சிந்தாமணியில் வந்துள்ள மேற்கோள்கள் சிலவற்றைத் தெரிந்து கொண்டேன். சிந்தாமணியில் இன்னபாகம்

நடக்கின்றதென்றும் நான் என் விடைக் கடிதங்களில் தெரிவிப்பேன்” இவை என் சரித்திரம் தரும் செய்தியாகும்.

கலித்தொகைப் பதிப்பைப் புதுக்கோட்டையிலிருந்து செய்து வரும் தாமோதரர், தாம் செய்துவரும் பணியில் பேரார்வம் உடையவராக இருந்துவரும் அதே வேளையில் தம் பணி முடிவுறும் முன் உ.வே.சா. அவர்கள் செய்துவரும் சிந்தாமணிப் பணி முடிவுற வேண்டுமென்று பெரிதும் விரும்பியிருக்கின்றார். இச் செய்தியையும் நாம் உ.வே.சா. அவர்களின் சிந்தாமணிப் பதிப்பு முன்னுரை கொண்டே அறிகிறோம்.

“இந் நூலையும் இவ்வுரையையும் பின்னும் இரண்டொரு முறை பரிசோதித்தற்கு விருப்புடையனேனும் இவற்றை விரைவிற் பதிப்பித்துப் பிரகடனம் செய்யும்படியாழ்ப்பாணம் மகா ஸ்ரீ சி.வை.தாமோதரம் பிள்ளையவர்கள் பலமுறை தூண்டினமையால் விரைந்து அச்சிடுவிக்கத்துணிந்தேன்.”

சீவக சிந்தாமணிப் பதிப்பில் உ.வே.சா. அவர்கட்குத் தாமோதரர் மேற்குறித்தவாறான உதவிகள் செய்ததுடன் மட்டுமல்லாமல் அந்நூல் வெளிவர மேலுமொரு இன்றியமையாத உதவியையும் செய்துள்ளார்கள். அவ்வுதவியையும் உ.வே.சா. அவர்கள் கேட்காமல், உடுக்கை இழுந்தவன் கைபோல் குறிப்பறிந்து தாமாக வந்து உதவியுள்ளார். அவ்வுதவி என்ன உதவி எப்படிப்பட்ட உதவி என்பதையும் உ.வே.சா. அவர்களின் என் சரித்திரக் கூற்றுவழியே அறிவோம்.

“சிந்தாமணிப் பதிப்பில் அச்சக்கூலி காகித விலை முதலியவற்றிற்கு எனக்குப் போதிய பணம் கிடைக்கவில்லை. ஒரு சமயம் சில பாரங்கள் அச்சிடுவதற்குக்

காகிதம் தேவையாக இருந்தது. அச்சுக்கூடத் தலைவர் காகிதத்துக்குப் பணம் அனுப்ப வேண்டுமென்று எழுதிவிட்டார். கையிலோ பணமில்லை. இன்னது செய்வதென்று தெரியவில்லை. நான் சிரமப்படுவதை அறிந்து தாமோதரம் பிள்ளை தமக்குத் தெரிந்த காகிதக் கடைக்காரர் ஷண்முகன் செட்டியார் என்பவரிடம் காகிதம் வாங்கிக் கொள்ளலாம் என்றும் சில மாதங்கள் பொறுத்துப் பணம் கொடுக்கலாம் என்றும் எனக்கு எழுதியதோடு சென்னையிலிருந்த அக் கடைக்காரருக்கும் எழுதி எனக்கு வேண்டிய காகிதத்தைக் கொடுக்கும்படிச் செய்தார். காகிதத்தின் விலை நூற்றைம்பது ரூபாய்.”

உ.வே.சாமிநாதர் சீவக சிந்தாமணியைப் பதிப்பித்து வெளியிடும் பணியில் தாமோதரர்க்கு இருந்த ஆர்வத்தையும் உதவி செய்த பாங்கையும் மேற்குறிப்பிட்ட செய்திகள் தெள்ளத் தெளிவாகத் தெரிவிக்கும் வல்லமை படைத்தன. இங்கெடுத்துக் காட்டிய சான்றுகள் யாவும் உ.வே.சா. அவர்களின் என் சரித்திரம், சிந்தாமணிப் பதிப்பு முன்னுரை ஆகியவற்றினின்றே தரப்பட்டன.

1887ஆம் ஆண்டில் பெருவெற்றியுடன் சிந்தாமணியை உ.வே.சா. அவர்கள் வெளியிட்டபோது தமிழறிஞர்கள் பலரும் மகிழ்ந்தார்கள். அவர்களில் தாமோதரர் அடைந்த மகிழ்ச்சியும் பெரிதாக இருந்திருக்கு மென்பதில் ஐயமில்லை. ஒருவர் ஒரு பணியைச் செய்து முடிக்கும்போது அப்பணியைக் கண்டு மகிழ்ந்தோர் அப்பணி செய்தோர்க்கு என்ன செய்ய வேண்டும்? மீண்டும் பல பணிகளைப் பணி செய்தோர் கொண்டு செய்விக்க வேண்டும்! அதுவே உண்மையில் மகிழ்ந்தோர் கடன். நம் தாமோதரர் சிந்தாமணிப் பணி முடித்த உ.வே.சா. அவர்கட்குக் கடிதம் எழுதி வேறு நூற்பணி தொடங்கத் தூண்டுகின்றார். 1887இல் சிந்தாமணி வெளிவந்த பிறகு

உ.வே.சா. தாம் சிலப்பதிகாரப் பணியைத் தொடங்கிய செய்தியைப் பற்றிப் பின்வருமாறு கூறுகின்றார்.

“சீவக சிந்தாமணியோடு சேர்த்து எண்ணப்பெறும் நூல்களில் ஒன்றினது ஆராய்ச்சியை அடுத்த வேலையாக மேற்கொள்ளலாம் என்று எண்ணினேன். உரையுள்ள நூலாக இருந்தால் ஆராயும் சிரமம் சிறிது குறையுமென்ற நினைவினால் அடியார்க்கு நல்லார் உரையோடுள்ள சிலப்பதிகாரத்தை வெளியிடலாமென்ற கருத்து உண்டாயிற்று.

அந்தச் சமயத்தில் சி.வை.தாமோதரம் பிள்ளை, பொ.குமாரசாமி முதலியார் முதலிய கனவான்கள் சிலப்பதிகாரத்தைப் பதிப்பிக்க வேண்டுமென்று அடிக்கடி எழுதினார்கள். அதனால் சிலப்பதிகாரத்தையே பதிப்பிக்கலாமென்று எண்ணி நான் சிலரிடம் சொல்லிக் கொண்டிருந்தேன்”.

இவ்வாறாக உ.வே.சா. சிலப்பதிகாரத்தைப் பதிப்பிக்கத் தொடங்கிய ஆண்டு 1889. முடித்த ஆண்டு 1891 என்பதையும் என் சரித்திரம் கொண்டே அறிகிறோம்.

தாமோதரர், சிந்தாமணி பதிப்பித்த உ.வே.சா. அவர்கட்கு அகமுகமாகவும் புறமுகமாகவும் உதவி செய்ததோடு எத்தகைய உள்ளார்ந்த பேருணர்வோடு தூண்டும் துணையாய் இருந்திருக்கிறார் என்பதையும் சிந்தாமணியைத் தொடர்ந்து சாமிநாதர் சிலம்பு வெளியிடவும் வற்புறுத்தியிருக்கிறார் என்பதையும் மேல் விளக்கிய பகுதிகளால் அறிய முடியும். தான் மட்டுமே பணி செய்து பெயர் வாங்க வேண்டும்; புகழ்பெற வேண்டும்; பிறர் யாரும் பணி செய்யக் கூடாது என்னும் சின்னதொரு கடுகுள்ளம்

தாமோதரருக்கு இருந்ததேயில்லை. அவர் உணர்வு தமிழ் நூல்களெல்லாம் அச்சாக வேண்டும் என்கின்ற வொன்றே.

“நமது தமிழ்நூல்களுக்கு வந்த விதியையும் கையெழுத்துப் பிரதிகளின் கதியையும் அவை அடைந்திருக்கும் ஸ்திதியையும் பார்த்துச் சகிக்க மாட்டாமையொன்றே என்னை இத்தொழிலில் வலிப்பது” என்றெழுதும் தாமோதரர் மேலும் இதுபற்றி உரைக்குமிடத்து “இவைகளைத் (தமிழ் நூல்களை) தங்கள் தங்களால் நன்கு மதிக்கப்பட்ட சில வித்துவான்களைக் கொண்டு பரிசோதிப்பித்து வெளியில் வரச் செய்யத்தக்க சீமான்கள் யாரும் இல்லையா? தமிழின் அருமையுணர்ந்த பெரியோர், மடாதிபதிகளென்றின்னோர் இவற்றில் கடைக்கண் சார்த்துமாறு சரஸ்வதி அனுக்கிரகிப்பாளாக” என்றும் கவலைப்பட்டு கலித்தொகை பதிப்பு முன்னுரையில் எழுதுகின்றார். இக் கலித்தொகையை வெளியிட்டதைப் போலவே இன்னுமுள்ள சங்க நூல்களையும் பிறவற்றையும் தாமே வெளியிட்டுப் பெயர் வாங்க வேண்டுமென்று தாமோதரர் நினைக்கவேயில்லை. சொல் வேறு செயல் வேறு என்ற கோட்டமனம் தாமோதரருக்கு இல்லவே இல்லை.

தாமோதரருக்கும் உ.வே.சா. அவர்கட்கும் இடையில் சீவக சிந்தாமணிப் பதிப்புத் தொடர்பாக ஓர் உள்ளார்ந்த பூசல் இருந்ததாக என் சரித்திரத்தில் உ.வே.சா. கூற்றாக வரும் பகுதிகளின் வழியாகவே நாம் ஒரு செய்தியை அறிகிறோம். அஃதாவது உ.வே.சா. அவர்கள் தொகுத்துக் குறிப்பெழுதி வைத்திருந்த சிந்தாமணிச் சுவடியைத் தாமோதரர் வற்புறுத்தி உ.வே.சா. அவர்களிடமிருந்து வாங்கிச் சென்று தாம் வெளியிடக் கருதியதாகவும் பின்உ.வே.சா.அவர்களின் தந்தையார் வற்புறுத்தலின் பேரில் உ.வே.சா. தாமோதரரிடம் சென்று, கொடுத்த குறிப்புச் சுவடிகளைத் திரும்பப் பெற்று வந்ததாகவும் ஆன செய்தியே அதுவாகும். மேலும் இவ்வாறு

தாமோதரரிடம் சுவடியைத் திரும்பப் பெற்று வந்ததால் அவர்க்கு உ.வே.சா.பால் வருத்தம் இருந்திருக்க வேண்டும் என்ற குறிப்பையும் என் சரித்திரம் கொண்டே அறிகிறோம். தாமோதரருக்குச் சிறிது கண்ணியக் குறைவை உண்டாக்குவதாக என் சரித்திரத்தில் இடம் பெற்றுள்ள இச்செய்திகளைக் கண்ணுற்ற ஈழத்துத் தமிழறிஞர்கள் சி. கணபதிப் பிள்ளையும் ஆ. வேலுப்பிள்ளையும் அதற்கு வருத்தம் தெரிவித்துள்ளார்கள்.

உ.வே.சா.அவர்கள் தன் வரலாற்றைக் கலைமகள் இதழில், தம் இறுதிக் காலத்தில் வாய்மொழியாகச் சொல்லச் சொல்ல அவரின் மாணவருள் ஒருவராகிய கி.வ.சுகந்நாதன் எழுதிக் கொண்ட வகையில் வெளியிடப் பெற்றதென்பதை என் சரித்திரம் முன்னுரை வழி அறிகிறோம். சிந்தாமணிப் பதிப்பின் பின் ஏறத்தாழ நாற்பதாண்டுக்கால இடைவெளியில் என் சரித்திரம் எழுதப் பட்டதாகக் கொள்ளலாம். இவ்வாறான சூழ்நிலையில் உ.வே.சா. அவர்களின் நினைவில் சரியாக நின்றவைதாம் தாமோதரர் பற்றிக் குறிப்பிடுவனவா என்றொரு கருத்தும், உ.வே.சா. அவர்கள் ஏதோவொன்று சொல்ல அல்லது சுருக்கமாகத் தாமோதரர் சந்திப்புப் பற்றி ஒன்று சொல்ல அதனைக் கேட்டெழுதிய அவர் மாணவர் வேண்டியோ வேண்டாமலோ மாற்றி எழுதியிருக்கலாம் என்றொரு கருத்துமாக உள்ள இரண்டு கருத்துகளில் ஏதாவதொன்றே உண்மையாக இருக்க முடியும். அல்லாமல் வேறெதுவும் தாமோதரர் பற்றிக் குறைசூற இடமிருந்திருக்க முடியாதென்று நாம் மேலே விளக்கமாக நிகழ்ச்சிகளைச் சுட்டிக் காட்டிய வழியாலும் அவற்றிடையே வெளிப்படை யாகவும் குறிப்பாகவும் தெரியவரும் செய்திகள் கொண்டும் அறியலாம்.

“தொல்காப் பியமுதலாந் தொன்னூல் களைப்பதிப்பித்து
ஒல்காப் புகழ்மேவி யுய்ந்தபண்பின் - அல்காத்
தாமோ தரச்செல்வன் சட்டகநீத் திட்டதுன்பை
யாமோ தரயியும்பு வே”

என்று தாமோதரர் மறைந்த ஞான்று உ.வே.சா. அவர்கள் பாடிய இரங்கற் பாடலில் தாமோதரரைப் 'பண்பின் அல்காத் தாமோதரர்' என்று குறிப்பிட்டதை இவண் நினைய வேண்டும். தாமோதரர் உ.வே.சா. அவர்கட்கு முன்னோடி - வழிகாட்டி என்பது மட்டுமன்று உ.வே.சா. அவர்கட்குத் துணைநின்று செயற்படத் தூண்டிய தமிழ்ப் பேருள்ளம் கொண்டவர் என்பதையும் இவண் நினைக்க வேண்டும்.

டாக்டர் உ.வே. சாமிநாத ஐயர் சங்கப் பனுவல்களைப் பதிப்பிக்க மேற்கொண்ட முயற்சிக்குப் பலர் சுவடிகள் கொடுத்து உதவியிருக்கிறார்கள். 1800 ஆண்டுகட்கு முற்பட்ட தமிழகம் (The Tamils Eighteen Hundred years Ago) என்ற ஆங்கில நூலை எழுதிய பெரும் பேரறிஞர் வி.கனகபைப் பிள்ளை உ.வே.சா. அவர்கட்கு உதவியோருள் ஒருவர். யாழ்ப்பாணக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த இவர் பழந்தமிழ்ச் சுவடிகள் பலவற்றைத் தேடித் தொகுக்கும் பழக்கமுடையவராக இருந்துள்ளார். இவர் டாக்டர் உ.வே.சா. அவர்கட்குச் சுவடி தந்த வரலாற்றை கனகசபைப் பிள்ளை பற்றி எழுதிய இடத்தில் வையாபுரிப்பிள்ளை குறிப்பிடுகின்றார்.

"அக்காலத்திற் சங்க இலக்கியங்களிற் பெரும்பாலான அச்சில் வெளிவரவில்லை; ஏட்டுப் பிரதிகளாகவே சிற்சிலரிடத்தில் அருகியிருந்தன. இவைகளின்றி இலக்கியக் கல்வியும் இலக்கிய ஆராய்ச்சியும் நடைபெற இயலாது. ஆகவே, சென்ற இடங்களிலெல்லாம் அச்சில் வராத தமிழ் நூல்களின் ஏட்டுப் பிரதிகளைத் தேடிப் பெறுகின்ற முயற்சியைக் கைக்கொண்டனர். ஏராளமான ஏட்டுப் பிரதிகளைத் தொகுத்து வைத்திருந்தனர். அவைகளைக் கடிதத்திற் பெயர்த்தெழுதுதற்கு அப்பாவுப்பிள்ளை என்ற ஒருவரை அமர்த்தித் தம்முடனே 20 ஆண்டுக்காலமாக வைத்துக் கொண்டிருந்தனர். அப்பாவுப் பிள்ளையும்

ஏடுகளைப் பிரதி செய்தும், தம் எஜமானர் சொல்லும் விஷயங்களைக் குறித்து வைத்தும், அவர் எழுதியவற்றைச் சுத்த பிரதி செய்தும் உதவி வந்தார். தாம் தேடிப்பெற்ற அரிய பிரதிகளைத் தட்டுத் தடையின்றிப் பதிப்பாளர்களுக்குக் கொடுத்துப் பயன்பெறவும் செய்தார். உதாரணமாக, டாக்டர் உ.வே.சாமிநாதையரவர்களுக்குப் பத்துப்பாட்டு, புறநானூறு, சிலப்பதிகாரம் முதலிய பண்டையிலக்கியப் பிரதிகளை உதவிப் பேருபகாரம் புரிந்தனர். கனகசபைப் பிள்ளை போன்று விரிந்த மனப்பான்மை தமிழறிஞர்களுக்கு அமைந்திருக்குமாயின் எத்தனையோ அரிய பழந்தமிழ் நூல்களை நாம் இன்று இழந்திருக்க மாட்டோம். ஏட்டுப் பிரதிகள் கொடுத்து உதவிபுரிந்ததேயன்றித் தாம் அருமையாகக் கண்டு தெளிந்த ஆராய்ச்சி உண்மைகளையும் தமிழறிஞர்களுக்குத் தாராளமாக வெளியிட்டு உதவி வந்தனர். உண்மையெனத் தெளிந்தவற்றை மறைத்து வைப்பதனாற் சிறிதும் பயனில்லை; ஆராய்ச்சி பெருகாது; தமிழறிவு பரவாது. இவ்விளைவினை நன்றாக உணர்ந்திருந்தனர் நம் கனகசபைப் பிள்ளை.”

டாக்டர் உ.வே.சா. அவர்கள் பிறந்த 1855ஆம் ஆண்டிலேயே பிறந்த வி.கனகசபைப் பிள்ளை 1906இல் 58ஆம் அகவையிலேயே இயற்கை எய்திவிட்டார் என்பதும் ஐயர் அவர்கள் 1942ஆம் ஆண்டில் தம் 87ஆம் அகவையில் இயற்கை எய்தினார் என்பதும் இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கது.

பேராசிரியர் வையாபுரிப்பிள்ளை திரு. கனகசபைப் பிள்ளையின் போக்குகளை மேற்கண்ட பகுதியில் மிக அருமையாகப் படம் பிடித்துள்ளார். இதே வையாபுரிப் பிள்ளை, தாம் எழுதிய இதே தமிழ்ச் சுடர்மணிகள் நூலில், சுவடிகள் தொடர்பாக டாக்டர் உ.வே.சா. கொண்டிருந்த போக்குகள் பற்றியும் எழுதியுள்ளார். அவற்றையும் அறிஞர்கள் ஒப்பு நோக்குவார்களாக.

“இவர் (உ.வே.சா.) தாம் அறிந்த இலக்கிய விஷயங்களை அச்சில் வெளியிடும்வரை அடக்கமாக வைப்பாராயினர். தாம் செய்துவரும் தொண்டுகளிலும் அடக்கத்தையே கைக்கொண்டனர். இவர் இல்லத்திலுள்ள சுவடி நிலையத்தைக் கண்டுகளிக்கும் பேறுகூடக் கவி ரவீந்திர நாதர் முதலிய ஒருசிலரே பெற்றுள்ளனர்.... ஏட்டுப் பிரதிகளேயன்றி இவர்கள் படித்துவந்த அச்சுப் புத்தகங்களைக்கூட இரவல் வாங்க முடியாது.

இங்ஙனமே, பிரதிகள் தேடிப் பண்டை நூல்களைப் பதிப்பிடுவதில் முயன்றுவரும் அறிஞர்களுக்குப் பிரதிகளை ஈந்து உவக்கும் இன்பமும் எளிதில் கிடைப்பதா? இல்லை. ஐயருக்கு இந்த நல்லூழும் விதிக்கப்படவில்லை. விலக்க முடியாத நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டால்தான் இவர் உதவுவார். அவ்வாறு தரும் பிரதிகளும் பெரும்பாலும் பயனற்றனவாகவே இருக்கும்”.

டாக்டர் உ.வே.சாமிநாதையர் அவர்களைக் குறைத்து மதிப்பிடும் நோக்கில் இங்கு நாம் பேராசிரியர் வையாபுரிப் பிள்ளை காட்டும் ஐயர் போக்கை எடுத்துக்காட்டவில்லை. திரு.சி.வை. தாமோதரனாரின் மனப்போக்கு, ஐயரின் போக்கிலிருந்து எத்துணை வேறுபட்டதாக உள்ளதென்பதை அறிஞர் உலகம் அறியவேண்டும் என்பதற்காகவே இவற்றைச் சுட்டுகிறோம்.

உ.வே.சாமிநாதையர் தம்பால் உள்ள சுவடிகளைப் பதிப்பிக்க விரும்பும் பிறர்க்குக் கொடுத்து உதவும் குணம் இல்லாதவர் என்பதுடன் பிறர் தமிழ்ச்சுவடிப் பதிப்பில் ஈடுபடுவது கண்டும் சினப்படுவார் என்பதும் வையாபுரிப் பிள்ளை அவர்கள் எழுதும் பகுதிவழி அறிய முடிகின்றது.

“தாம் உதவாதது மாத்திரமேயன்றி, பிற பேரறிஞர்களும் நூலைப் பதிப்பிடுவோர்க்கு உதவுதல் கூடாது என்று இவர் கடிந்துரைத்ததை நான் நன்கு அறிவேன். கம்பர் விலாசம் இராஜகோபாலையங்கார் அகநானூற்றைப் பதிப்பிட எடுத்துக்கொண்ட பொழுது, அவருக்கு ஸேது ஸம்ஸ்தான மகாவித்வான் நா.இராகவையங்கார் பிரதிகள் கொடுத்தும் பிறவாரும் உதவக் கூடாது என்று இவர் தடை செய்தனர். அகநானூற்றை ஐயர் தாமே பதிப்பிடக் கருதியிருந்தனர். ஒருவேளை, இக்கருத்து இவரைக் கடுமையுள்ளத்தராகச் செய்திருக்கலாம். எனினும் இவ்வகையான மனப்பான்மைகள் ஐயருக்கு இருந்தமை தமிழ் மக்களது துர்ப்பாக்கியமே.”

‘தமிழ்ப் பதிப்பின் தலைமகன்’ தலைப்பில் சி.வை.தாமோதரனார் தமிழ்ச்சுவடிகள் அழிவதைக் கண்டு கலங்கி உரைத்ததையும் அறிஞர்கள் செல்வர்கள் ஆகியோர் தமிழ்ச் சுவடிகளை அச்ச வடிவில் கொண்டுவர மனம் துடித்துப் பணி செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொண்டதையும் எடுத்துக் காட்டியுள்ளோம். அப்பகுதிகளை மீண்டும் ஒருமுறை படித்துப் பார்த்தால் உ.வே.சா. அவர்களின் என் சரித்திரத்தில் தாமோதரர் பற்றிக் கூறியிருக்கும் சீவக சிந்தாமணிப் பதிப்புத் தொடர்பான செய்தி எவ்வளவு தவறானதென்பது தெரிய வரும்.

“தமிழ்ச் சரித்திரத்தில் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதி நாவலர் அவர்கள் சரித்திரம். பிற்பகுதி சி.வை. தாமோதரம் பிள்ளை சரித்திரம். அதற்குப் பிறகுதான் டாக்டர் சாமிநாதையரின் சரித்திரம்” என்றுரைக்கும் பண்டித சி.கணபதிப் பிள்ளையின் வைப்புமுறை சரியானதே.

3. தமிழ்மானம் கனன்று தனிப்பேர் அரிமா

சி.வை. தாமோதரர் அவர்களின் விழுமிய மாட்சிமைகளைத் தமிழ்ப்பதிப்பின் தலைமகன், பதிப்புச் செம்மல் உ.வே.சா. அவர்களின் வழிகாட்டி என்ற இரண்டு தலைப்புக்களில் கண்டதற்கு மேல் இன்னுமொரு தலைப்பு வழியும் நாம் காணக் கடமைப்பட்டுள்ளோம். உண்மையில் இத்தலைப்பே தாமோதரருக்கு மிகப்பெரும் மதிப்பையும் மாண்பையும் பெற்றுத்தரும் தலைப்பாகும். அத்தலைப்பே "தமிழ் மானம் கனன்று தனிப்பேர் அரிமா" என்பதாகும்.

தமிழ் என்னும் நம்தாய்மொழி இத் தமிழ்நாட்டில் தமிழ் மக்களாலேயே மதிக்கப்பட்ட மொழியாக இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளாக இல்லை. அதற்கு இம்மொழி சிறந்த உயர்வான மொழி இல்லை என்று பரப்பப்பட்டுத் தமிழ் மக்களாலும் நம்பப்பட்டு ஏற்கப்பட்டு வந்தவரலாறே காரணமாகும். தமிழர் எனப்படும் இந்நாட்டு இனத்தார் தன்மானமும் தலைமையும் உடையவராய் இங்குத் தலைநிமிர்ந்து இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளாக நடந்ததில்லை. அதற்கு இவ்வினத்தார் பிறப்பிலேயே இழிந்த தாழ்ந்த சாதிகளாகக் கடவுளாலேயே படைக்கப்பட்டனர் என்ற கருத்து நிலைபெற்றமையே காரணம்.

தமிழ்மொழி வர்லாற்றிலும் தமிழின வரலாற்றிலும் நெடுங்காலமாக நிலைபெற்றுவிட்ட இக்கறை படிந்த கருத்துக்களை எதிர்த்துக் குரல் கொடுத்தோர் ஆங்காங்கொருவராக இவ்வீராயிரம் ஆண்டுக்கால அளவில் உளர் சிலர் என்றாலும் அவர்தம் கருத்து இன்னும் வெற்றிபெறவில்லை. தமிழ், தமிழன் என்று பேசுவார்க்கு இன்றளவும் தமிழ்நாட்டில் மதிப்பும் உயர்வும் இல்லை என்பது மட்டுமல்லாமல் அவர்கட்குத் தொல்லையும்

துயரமும் தாழ்வும் வறுமையும் சேர்ந்த பரிசாகவே கிடைத்து வந்துள்ளன.

உலகின் பழம்பெரும் மொழியான தமிழை முதற்கண் சிதைத்த மொழி சமற்கிருதமே. தமிழனை அறிவுக்கண் திறக்கவிடாமல் அவன்மேல், அவன் கண்மேல் எரிசாராயத்தை ஊற்றியதும் சமற்கிருதமே. இந்தியாவின் மூலமொழியாக இருந்த தமிழை தமிழ்நாட்டளவில் சுருக்கி தமிழ்நாட்டிலும் தமிழை அழிக்க இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளாக திட்டமிட்டு வருபவர்கள் ஆரியப் பார்ப்பனர்களே. சமற்கிருதத்தால் ஆரியத்தால் தமிழின் தமிழனின் ஆணியேர் பெரிய அளவிலேயே அரிப்புக்கு உள்ளாயிற்று. இந்த உண்மையை இன்றுகூட அறிந்தோர் சிலரே.

நினைத்தால் நெஞ்சுபதைக்கும்; சொன்னால் வாய்பதைக்கும்; இக்கொடுமையை, எதிர்த்தோர் பலர் இல்லாமலேயே போயிருக்கின்றனர். நமக்கேன் வம்பென்று சமற்கிருதத்திற்கும் பார்ப்பனர்க்கும் வால்பிடித்துக் கால்பிடித்து வளவாழ்வு பெற்றோரும் பெறுவோருமே இன்றும் தமிழரிடை மிகுதி. சமற்கிருதம் உண்மையில் தேவ மொழியா? தமிழ் நாட்டில் இன்னும் இக்குடியரசாட்சியிலும், இப்புளுகுப்புனைவு உயர்வு சரியா என்று ஒருவன் கேட்டால் இன்றைக்கும் அவன் தேசவிரோதி (தேச விரோதி என்றால் சமற்கிருத விரோதி என்பது பொருள்) பார்ப்பனர்கள் இன்றும் வானொலியில் தொலைக்காட்சியில் திரைப்படத்தில் சாமி சாமி எனப்படுகின்றார்கள். அவர்கள் சாமி என்றால் நாம் அடிமைகளா? குடியரசாட்சியில் இதை எப்படி விட்டு வைப்பது என்று ஒருவன் கேட்டால், எழுதினால் அவனுக்குச் சிறை! அவனுக்குக் காவல் கண்காணிப்பு! காவல்துறை மிரட்டல்! காரணம் அவனால் தேசம் அழிந்துவிடும்

என்பார்கள். (தேசம் அழிந்துவிடும் என்றால் பார்ப்பனர் உயர்வு அழிந்து விடும் என்பது பொருள்).

மொழி ஞாயிறு பாவாணர் அவர்கள் 'தமிழ்வரலாறு' முன்னுரையில் எழுதினார் "உலகில் இதுவரையில் நடந்த மோசடிகளிலேயே முதன்மையானது சமற்கிருதம் தேவமொழி எனப்பட்டது என்பது". பிறிதோரிடத்தில் எழுதினார் "சமற்கிருதம் செத்துவிட்டது என்பது பொய்; ஏனென்றால் வாழ்ந்ததற்குத்தான் சாவுண்டு; சமற்கிருதம் என்றுமே வாழ்ந்ததில்லை". மேலும் பாவாணர் எழுதினார் "சமற்கிருதத்தில் நூற்றுக்கு 60 விழுக்காட்டுச் சொற்கள் தமிழ்ச் சொற்கள்; 20 விழுக்காட்டுச் சொற்கள் வட திரவிடமாகிய பாலி பிராகிருதச் சொற்கள்; 10 விழுக்காட்டுச் சொற்கள் இடுகுறிகள்; 10 விழுக்காட்டுச் சொற்கள் வேதமொழிச் சொற்கள்".

உணர்வு நிலையிலோ ஓர் இன நிலையிலோமொழி ஞாயிறு பாவாணர் அவர்கள் இக்கருத்தைக் கூறினார் இலர். தன்னின் ஐம்பதாண்டுக் கடும்உழைப்பால் மிக எளிதாக அறிவுடையோர் எல்லோரும் ஒப்பும் வகையில் தமிழ் வரலாறு, ஒப்பியன் மொழி நூல், வேர்ச்சொற்கட்டுரைகள். தமிழர் வரலாறு, வடமொழி வரலாறு, தமிழர் மதம், முதல் தாய்மொழி அல்லது தமிழாக்க விளக்கம், சொல்லாராய்ச்சிக் கட்டுரைகள் போன்ற இன்னும் பல நூல்களில் நிறுவிக் காட்டினார். இன்று தமிழையும் இனத்தையும் அரசியல் ஆதாயங்களுக்காக விற்றுப் பிழைப்பவர்களைத் தவிர பிறரெல்லாம் மொழிஞாயிறுபாவாணர் அவர்கள் கருத்தை ஏற்றுக் கொண்டுள்ளார்கள். பாவாணர் கருத்தை ஏற்க மறுக்கும் மொழிப் பகைவரும் மொழி இரண்டகரும் கூட அவர் கருத்தை மறுத்து ஒரு கட்டுரைகூட எழுதும் துணிவு பெற்றாரில்லை. பாவாணர் நூல்கள் இன்று தமிழ் மீட்பர்க்கும்

இன மீட்பர்க்கும் கருவி நூல்களாக கருவியாகத் திகழ்ந்து வருகின்றன.

சேரன் செங்குட்டுவன் கனக விசையர் வடநாட்டுப் போர் 18 நாழிகையில் முடிந்தது; இராம இராவணப்போர் 18 நாட்களில் முடிந்தது; பாரதப் போர் 18 மாதங்களில் முடிந்தது; ஆயின் ஆரிய திராவிடப்போர் 18 நூற்றாண்டாகியும் முடியவில்லை என்று பாவாணர் ஓரிடத்தெழுதினார். உண்மையில் சமற்கிருதமா தமிழா என்னும் போரைக் கருத்துநிலையில் முற்றாக முடித்து வைத்த பெரும்புலமையாளர் மொழிஞாயிறு பாவாணர் அவர்களே. செயல் நிலையில் மட்டுமே இன்னும் சமற்கிருதப் போலியுயர்வையும் ஆரியப் பிராமண மேலாண்மையையும் இத்தமிழகத்தில் செய்து வெற்றியாக்க முடியவில்லை. மொழிஞாயிறு பாவாணர்க்கு மேல் இனி சமற்கிருதத்துடன் போராடி அதன் போலிமையை யாரும் விளக்கிக் காட்ட முடியாது. ஏனெனில் அவர் மிக ஆழமாக விரிவாக அடிப்படைச் சான்றுகளுடன் அப்போரை நிகழ்த்தி முடித்துள்ளார்.

பாவாணரின் இத்தகு தமிழ் மீட்புப் பணி திடுமென தமிழுக்கும் தமிழர்க்கும் கிடைத்துவிட்டது என்று கொள்ளக் கூடாது. பாவாணரே குறிப்பிட்டது போல் பதினெட்டு நூற்றாண்டாய் நடந்து வந்த போரின் நீட்சியைப் பாவாணர் முனைந்து தம் மூளையாற்றலால் முடித்துக் காட்டினார் என்றே கொள்ள வேண்டும்.

பாவாணர், தம் தலைவராய் ஆசானாய் வழிகாட்டியாய் ஏற்றுக் கொண்ட பெருமகனார் மறைமலையடிகளார் ஆவார். பாவாணர் பெற்ற பல்பெரும் வெற்றிக்கு வரலாற்றடிப்படையில் பலர் காரணர்களாய் இருந்துள்ளனர் என்னும் கருத்துப்படி நாம் முன்னோக்கிப்

பார்த்தால் மறைமலையடிகளாரே பாவாணர்க்கு உதவியாய் மிக அண்மையில் அவருடன் நிற்கின்றார். அடிகளாரால் 1916ஆம் ஆண்டில் தொடங்கப் பெற்ற தனித்தமிழியக்கம் தமிழ் மொழி வரலாற்றில் தமிழ் மீட்பு ஊழியின் தொடக்கம் எனப் பாவாணர் மதிப்பிடுவார்.

மறைமலையடிகள் (1876-1950) சமற்கிருதத்தினின்று தமிழை தனித்தமிழாக மீட்கத் தோற்றுவித்த தனித்தமிழியக்கமும் திடுமெனத் தோன்றியதன்று. அடிகள் காலத்திற்குச் சிறிது முன்னதாகத் தோன்றி அடிகள் காலத்தொடு வாழ்ந்த தமிழறிஞர்களான மனோன்மணியம் சுந்தரனார் (1855-1897) பரிதிமாற் கலைஞர் (1870-1903) பாம்பன் குமரகுருபரதாசர் (1850-1929) பாவலர் பாரதியார் (1882-1921) சுப்பிரமணியசிவா (1884-1925) ஆகியோர்பால் கனன்று கொண்டிருந்த கருத்துக்களும் அடிகள் கருத்தாக வடிவமைந்தன என்றுரைக்கலாம். இன்னும் இப்பெரியோர்க்கு முன் வாழ்ந்த டாக்டர் கால்டுவெல் (1814-1891) அறிஞர் பெருமகனாரின் திராவிட மொழிகளின் ஒப்பிலக்கண நூலும் (1856 இல் வெளியிடப்பெற்றது) மேற்குறித்தோருக்குப் பெருந்துணையாயிருந்த தென்று உரைக்கலாம்.

இக்குறுநூலின் நாயகராகிய தாமோதரனார் (1832-1900) மேற்காட்டப்பட்ட தமிழறிஞர்களில் மேனாட்டுத் தமிழறிஞராகிய கால்டுவெல் பெருமகனார் ஒருவருக்குப் பின் ஏனைய தமிழறிஞர்கள் பலர்க்கும் முன்பாக வடமொழியாகிய சமற்கிருதத்துடன் போர் தொடக்கித் தமிழருமையை மீட்க முனைந்த பெருமைக்குரியவர் என்று கூறுதல் பொருத்தமாகும்.

1881 ஆம் ஆண்டில் மறைமலையடிகளார்க்கு அகவை 5 மட்டுமே. மனோன்மணியம் சுந்தரனாருக்கு அகவை 26;

பரிதிமாற் கலைஞருக்கோ அகவை 11. பாவலர் பாரதியாருக்கு அகவை 1. சுப்பிரமணிய சிவாவிற்கு அகவை 3. ஆனால் நம் நூலாசிரியர் சி.வை. தாமோதரனாருக்கோ அப்பொழுது அகவை 49. தாமோதரர் தம் 49ஆம் அகவையில் 1881ஆம் ஆண்டு பதிப்பித்து வீரசோழியம் இலக்கண நூலை வெளியிடுகின்றார். இவ்வீர சோழிய நூலின் பதிப்புரையிலும் அதன்பின் 6 ஆண்டுகள், கழித்து வெளியிட்ட கலித்தொகை நூலின் பதிப்புரையிலும் சி.வை. தாமோதரனார் கூறியிருக்கும் செய்திகள் பல நமக்கு அவரைத் தமிழ்மானம் கனன்ற தமிழரிமாவாகக் காட்டுகின்றமை வியப்பிலும் வியப்பாய் உள்ளது.

1881 இல் தாமோதரர் வெளியிட்ட வீரசோழியப் பதிப்புரை மட்டும் முப்பது பக்கமாகும். இவற்றில் 25 பக்கங்கள் தமிழ் மொழியைப் பற்றியும் தமிழிலக்கியங்கள் பற்றியுமே எழுதியுள்ளார். தமிழ் மொழியைப் பற்றி, வீரசோழியப் பதிப்புரையில் என்ன எழுதினோம் என்பதைக் கலித்தொகைப் பதிப்புரையில் 1887இல் ஒரு பத்தியில் மிகச் சுருக்கமாகப் பின்வருமாறு தாமோதரர் முந்தியுரைத்ததை நினைவுபடுத்தி உரைக்கின்றார்.

“தமிழ் சுய பாஷையென்பதூஉம், அதன் பெயர் திரவிடமரூஉ வன்று தமிழ்மொழியே யென்பதூஉம், அஃது பரத கண்டத்தில் எப்பாஷைக்கும் பிந்திய தன்றென்பதூஉம், எவ்வாற்றானும் பிற பாஷைகளுக்குத் தாழ்ந்ததொன்றன் றென்பதூஉம் வீரசோழியப் பதிப்புரையில் ஆட்சேபகரண சுகிதமாக விவரித் தெழுதியிருக்கின்றேன்”.

தாமோதரருக்கு ஒத்த காலத்தில் வாழ்ந்த டாக்டர் கால்டுவெல் அவர்களின் ஒப்பிலக்கண நூல் 1856 இல் வெளிவந்த தமிழ் மீட்புப் பெருநூலே. ஆயினும் அந்நூலிலும் கால்டுவெல் திராவிடம் என்னும் சொல்லிலிருந்தே தமிழ்

என்னும் சொல் வந்ததென்று தெரிவித்துள்ளார். கால்டுவெல்லாரின் இக்கருத்தையும் இதுபோன்ற இன்னுஞ்சில கருத்துக்களையும் பற்றிக் குறிப்பிடும் மொழிஞாயிறு பாவாணர், இவை கால்டுவெல் கண்காணியரின் கடுஞ் சறுக்கல்கள் எனத் தம் நூல்களில் குறிப்பிட்டுள்ளார். எனவே தாமோதரரின் 1881 ஆம் ஆண்டில் வெளியான வீரசோழியப் பதிப்புரையில் குறிப்பிடப்படும் "அதன் பெயர் (தமிழ் என்னும் மொழிப்பெயர்) திராவிட மருஉ அன்று" என்ற கருத்து தாமோதரருக்கே உரியது என்று சொன்னால் அது பிழையாகாது.

"பின்னை அகத்தியர் காலத்தின் முன் தொட்டுள்ள பதினாயிரம் வயதுள்ள தமிழ்ப்பதத்தையும் உச்சியினிப்புரத்தின் இரண்டாயிரம் வருஷத்தின் முன் பிறந்த திரவிட பதத்தையும் ஒன்றென்றால் யார்தான் நகையார்?"

இது, தாமோதரர் திரவிடம் என்னும் பதத்திலிருந்து தமிழ்ப்பதம் வந்ததென்பார் முன் கேட்கும் கேள்வி.

தாமோதரர் கருத்தை மறுத்துரைத்த அக்காலத்தோர் "வியாசர் புராணங்கள் செய்த காலத்திற் தமிழ் இல்லை, இருப்பினன்றோ அதன் பெயர் வரும்" என்று அந்நாளில் சொல்லியுள்ளதாகத் தெரிகிறது. அதற்கும் மறுப்புரைக்கும் தாமோதரர் "புராண இதிகாசங்களினகத்துச் சேய்ஞ்ஞலூர் மணலியூர் முதலிய சுத்த தமிழ்ப் பெயர்கள் கூறப்பட்டுக் கிடப்பதே தமிழ் அவர் காலத்து உண்மைக்குச் சான்றாகும்" என்றார்.

"ஆரிய சம்பந்தமின்றித் தமிழ்க்கிரந்தங்கள் கிடையா" என்றொருவர் அக்காலத்தெழுதியதற்குத் தாமோதரர் தந்த மறுப்பு "இது பிறவிக் குருடன் சூரிய சந்திரருண்மையை மறுத்ததொக்கும் என்பதாகும். மேலும்

“இதன் பொய்மையை மதுரைச் சங்கத்து நூல்களுள் ஒன்றையாவது பார்த்து உணர்வாராக” என்பார்.

தாமோதரர் தமிழுலகில் புகுந்து தம் அறிவாண்மைத் திறங்கொண்டு தமிழ் பற்றி எழுதி வந்த அக்காலத்து அவர் கருத்துக்கும் அவருக்கும் எத்தகைய இழிமொழிகள் அந்நாளைய தமிழ்ப்பகைவர்களால் சமற்கிருதப் போற்றிகளால் கிடைத்தன என்பதை விரிவாக அக்காலக் குறிப்புக்களைத் தேடி ஆயவேண்டும் போல் தெரிகின்றது. இது தாமோதரருக்கு இருந்த நெருக்கடியையும் தமிழ்ப்பகைவர்களுக்கிருந்த அறிவுசாரா மதத்தையும் தெரிவிக்கும் என்று கருதுகின்றோம்.

கீர்வாணம் எனின் தெய்வமொழி; அதாவது சமற்கிருதம். இச்சமற்கிருத நாயகனை மணந்தவளாம் தமிழ். மணந்தவள் காம வேட்கை வேளையில் மட்டும் மணந்த நாயகனோடு கூடி மற்ற வேளைகளில் மனம் போனபடி நடந்தாளாம். அதனால் அவள் (தமிழ்) விளங்காமல் போய்விட்டாளாம்.

“கீர்வாண நாயகனை மணந்தவள் வேட்கை வேளையில்மாத்திரம் அவனை இச்சித்துத் தன்மன வழியே நடந்ததினால் அன்றோ அந்தப்பட்டி சோபியாமல் இழிவடைந்தாள்” இதுவே தாமோதரரின் கருத்தை மறுத்த அந்நாளைய சமற்கிருதச் சார்பாளரின் பண்பட்ட மொழி.

மொழி ஞாயிறு பாவாணர் பெருந்தகை சமற்கிருதத்திலிருந்து தமிழ் வந்ததென்பார்க்கு மறுப்புரைக்கையில் அது “பேரன் பாட்டனைப் பெற்றதைப் போன்றதென்பதாம்” என்று ஓர் உவமை சொல்வார். மேலும் “வையாபுரியார் சமற்கிருதமே தமிழினும் முந்தியதென்று உரைக்கின்றார். இது என் பாட்டியின் திருமணத்திற்கு நான்

பொட்டுக் கட்டினேன் என்பதையொக்கும்” என்று பிறிதோர் உவமை சொல்வார் பாவாணர். நம் தாமோதரர் 1887 ஆம் ஆண்டில் வெளியிட்ட கலித்தொகைப் பதிப்புரையில் இச்சமற்கிருதந் தாங்கிகட்கு மறுப்புரைக்கும்போது, (திரவிடம் என்பதிலிருந்து தமிழ் வந்ததென்று) “மூதாதை திருமணத்தில் பௌத்திரன் சந்தன தாம்பூலம் பரிமாறினான் என்பதற்கும் யாது பேதம்” என்று உவமை கூறியுரைத்திருப்பது பெரிதும் ஒப்புமையுடையதாகும்.

சமற்கிருதமே தமிழை வளப்படுத்திற்று என்னும் கருத்தர், சமற்கிருதம் தமிழ் ஆகிய இருமொழியிலும் வழங்கி வந்த சொற்களையெல்லாம் சமற்கிருதச் சொற்கள் என்றே நெடுநாட்களாய்க் கூறி வந்தனர். தாமோதரர் காலத்திலும் அத்தகையோர் பலர் இருந்தனர். சங்கக் கலித்தொகை நூலுக்குப் பதிப்புரை எழுதும் தாமோதரர் அத்தகையோரையும் எதிர்கொள்வது தமிழ்க் கடமையெனக் கருதினார்.

“பல்லாயிர வருஷமாகத் தமிழ் தனக்கொரு பெயரில்லாமலா இருந்தது? என்று யான் கேட்டதற்கு முகமென்னும் பெயர் வட மொழியினின்று வருவதற்கு முன்னே தமிழில் முகத்திற்கு யாது பெயர் வழங்கிற்றென்றுங் கேட்பாருளர். யாதாயினும் ஒரு மொழியில் இரண்டோரெழுத்துச் சமஸ்கிருதத்திற்கும் தமிழிற்கும் பொதுவாயின் அது சமஸ்கிருதத்திலிருந்து வந்ததென்று சாதித்தல் சரியன்று” என்றும்,

“கலித்தொகை முதலிய சங்கத்தார் நூல்களில் முகமென்பது எத்தனையோ இடத்தில் வருகின்றதே அன்றியும் முகமென்னும் பல பொருளொரு சொல் தமிழ்த் திரிசொல் என்பது அதற்குச் சமஸ்கிருதத்தில் வழங்காத பொருள்களும் வழங்குவதினாற் போதரும். இதுபோலத் திரு,

அகம், புதன், தாமரை, மனம் என்றற்றொடக்கத்து அளவிறந்த சொற்கள் இருமொழிக்கும் பொதுவாயுள்ளனவற்றை ஒன்றற்கே உரியதென்று, கோடல் நடுவுநிலைமையன்று.” என்றும் தாமோதரர் எழுதும் நடுவுநிலை உரைகள் 1881, 1887 ஆகிய ஆண்டுகளில் எனின் அவரைத் தமிழுலகம் எவ்வாறு பாராட்டாமல் இருக்க முடியும்.

ஈசான தேசிகரின் மயக்கம்

‘இலக்கணக் கொத்து’ என்னும் நூலின் ஆசிரியராகிய ஈசானதேசிகர் தமிழை மிகப்பழித்த தமிழ் நூலார். சுவாமிநாத தேசிகர் எனவும் இவர் அழைக்கப்படுவார். 18ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த திருவாவடுதுறை மடப்புலவராகிய இத்தமிழ்ப் புலவர் தாமோதரரால் மதிக்கப்பட்டிருக்கிறார். ஆயின் இவர் தமிழ் பற்றிக் கூறுமிடத்து

“அன்றியும் தமிழ்நூற் களவிலை அவற்றுள் ஒன்றே ஆயினும் தனித்தமிழ் முண்டோ”

என்றும்

“ஐந்தெழுத்தால் ஒருபாடையென் றறையவும் நாணுவர் அறிவுடையோர்” என்றும் கூறிய பிழைக்கருத்துக்களுக்காகத் தாமோதரர் இவரை விட்டு வைக்கவில்லை.

“இவற்றோடு (சங்க நூல்களோடு) பெரும்பாலும் ஊடாடாது பிற்றைக் காலத்தனவாகிய இதிகாச

புராணாதிகளிலுஞ் சமய சாஸ்திரங்களிலும் மிக்கப் பயிற்சியுடையோரை தமிழின் தொன்மையையுஞ் சுவயத்துவத்தையும் நன்குணராமல் அதனை வடமொழியினின்று உற்பத்தி ஆயிற்றென்பர். இலக்கணக்கடல் ஈசான தேசிகரே இவ்வாறு மயங்கினரெனின் மற்றையோர் பிழைப்பது அதிசயமா? இவர் "அன்றியும் தமிழ் நூற்களவிலை அவற்றுள், ஒன்றே ஆயினும் தனித்தமிழுண்டோ" என்று கூறியதே அவர் இந்நூல்களிற் பயிலாமைக்குச் சான்றாகும். தமிழ் செய்த தவக்குறையே அன்னோர் வடமொழிச் சாகரத்தில் மூழ்கி ஆனந்தித்துத் தமிழை அலட்சியஞ் செய்தது என்று கலித்தொகைப் பதிப்புரையில் 1887இல் சிறிது அமைந்து எழுதிய தாமோதரர் 1881இல் வீரசோழிய பதிப்புரையில் கடுங்கோபத்துடன் தூய தனித்தமிழ்ப் பாடல்கள் பலவற்றை மேற்கோளாக எடுத்துக் கொடுத்துவிட்டு, அதன் பின்

"இவையெல்லாஞ் சமற்கிருதத்தினின்று பிறந்தனவா? இவ்வாறு மயங்குவார் கல்வியறிவில்லாதார் மாத்திரமன்று. தமிழிலக்கணக்கடல் முழுதுண்டு, இலக்கணக்கொத்து ஏப்பமிட்டு வடிந்து நிலம், நீர் எனப் பொதுவெழுத்தான் வரினும் தமிழ் தமிழே என்று வற்புறுத்துவான் 'பொதுவெழுத்தானும் சிறப்பெழுத்தானும் ஈரெழுத்தானும் இலங்கும் தமிழ்மொழி என்று சூத்திரமியற்றிய சுவாமிநாத தேசிகரே தம் மரபின் முன்னோர் மதத்தையும் மறந்து நூலுரை போதகாசிரியர் மூவரும் முக்குணவசத்தால் முறைபிறழ்ந்தறைவரே' என்னும் தன் விதிக்குத் தன்னையே இலக்கியமாக்கி ஒப்பித்தாற்போல, அன்றியும் ஐந்தெழுத்தால் ஒரு பாடையென் றறையவும்

நாணுவர் அறிவுடையோனோ' என்று மாழ்கினார். இது வடமொழிப் பயிற்சியே மிக்குடையராய் அதன்மேற் தென்மொழியன்றிப் பிறிதுமொழி தெரியாக் குறைவானும் நேர்ந்த வழுவன்றோ? உலகத்தில் எப்பாஷைக்குஞ் சிறப்பெழுத்துச் சில்லெழுத்தேயாம். உரப்பியும் எடுத்தும் கனைத்தும் ஒவ்வொன்றையே வேறு மும்மூன்றாக விகற்பித்து உச்சரிக்கும் ஐவர்க்கத்தையுங் கூட்டெழுத்தையும் ஒழித்தால் எட்டெழுத்தால் ஒரு பாஷையின்றே என்று சமற்கிருதத்தையும் புரட்டிவிடலாமே. இங்கிலீஷ் பாஷையில் வடமொழிக்கில்லாத எழுத்துக்கள் f z இரண்டாதலால் இரண்டெழுத்தாலொரு பாஷையின்றே என்று அதனையும் மறுப்பார் போலும். இரண்டற்குப் பொதுவாயுள்ளவற்றை ஒன்றற்கே உரியனவாகத் தீர்த்து நடுவுநிலைமை குன்றல் இவர்போலியர்க்குப் பெருங்குற்றமாம்" என்று தாமோதரர் வேதனை கலந்து எழுதிச் செல்கின்றார்.

பாவாணரின் முந்தைய வடிவே தாமோதரர்

ஈராயிரம் ஆண்டுகளாகச் சமற்கிருதம் பற்றி அறிஞர்களிடையே இருந்த கருத்தை ஐம்பதாண்டுகட்கும் மேலாகச் சிந்திய கடும் உழைப்பால் மொழிஞாயிறு பாவாணர் அவர்கள் அடியோடு மாற்றிக் காட்டினார். 1.1.1901 ஆம் நாள் தாமோதரர் இம் மண்ணுலகம் நீத்தார். மொழிஞாயிறு பாவாணரோ 7.2.1902ஆம் நாள் இம் மண்ணுலகில் தமிழுக்காகத் தோன்றினார். 1832ஆம் ஆண்டில் பிறந்த தாமோதரர் மொழிஞாயிறு பாவாணர் அளவிற்குச் சமற்கிருதத்திலிருந்து தமிழை மீட்டவர் அல்லர். பாவாணர்

அளவிற்குச் சமற்கிருதத்துடன் போர் தொடுத்தவரும் அல்லர். ஆயின் பாவாணர் அளவிற்குத் தமிழை நேசித்தவர். பாவாணர் அளவிற்குத் தமிழிற்குத் தொண்டு செய்யத் துடித்தவர். பாவாணர் அளவிற்குத் தமிழைப் பழித்தவர்மேல் மிகுதியும் உள்முகமாகச் சினந்தெழுந்தவர். பாவாணர் அளவிற்குத் தனிநிலை வாழ்க்கையில் துன்பமுற்றவர். மறைமலையடிகளாரும், மனோன்மணியம் சுந்தரனாரும் பாவாணரும் தமிழுலகில் நின்று தமிழின்மேல் சமற்கிருத வாணர் தொடுத்த போரைத் தம் ஆய்வுப் புலத்தால் எதிர்த்து முறியடித்த காலத்திற்குப் பல்லாண்டுகள் முன்பே நம் தாமோதரர் தன்னந்தனியராய் நின்று தமிழைத் தாங்கும் வலிய தூணாகத் திகழ்ந்து தமிழ்ப் போர் நிகழ்த்தியுள்ளார். காலமும் கருவியும் கூடுதலாகக் கிடைக்காத காலக் குழலில் அரும்பெரும் பணிகளைத் தமிழுக்காற்றிய தாமோதரர் எஞ்சிய பணிகளை முடிப்பதற்காக மீண்டும் பாவாணர் வடிவில் தோன்றினாற்போலவே அவர் வரலாற்றையும் பாவாணர் வரலாற்றையும் நினைக்கையில் எண்ணத் தோன்றுகின்றது.

தமிழைக் கொண்டு உண்மையை
வாழவைக்கும் அறம் -
உண்மையைக் கொண்டு தமிழை
வாழவைக்கும் திறம்...
இவர்தான் அரசேந்திரன்.

பாவாணர் வழிதொடரும்
இவர் ஆய்வுகள்
தமிழர் வரலாற்றுப் பாலையில்
நிலம் பிளந்து பாயும்
மருதச் சனைகள்.

குழ்ச்சியாளர் பொய்யும் புரட்டும்
களைந்து - வளைவுற்ற தமிழும்
தமிழ்மண்ணும் நிமிர்த்தும்
உயிர்ப்புள்ள ஆய்வும் எழுத்தும்
இவர்.

- காசி ஆனந்தன்